

Ustawa o wykonywaniu kar

Lov om gjennomføring av straff mv. (straffegjennomføringsloven)

Data	LOV-2001-05-18-21
Ministerstwo	Ministerstwo Sprawiedliwości i Bezpieczeństwa Publicznego
Ostatnie zmiany w ustawie	LOV-2016-12-16-98 obowiązują od 01.01.2017
Opublikowano	W 2001 broszura 6
Wejście w życie	01.03.2002
Zastąpiła ustawę	LOV-1958-12-12-7
Ogłoszono	
Skrócony tytuł	Ustawa o wykonywaniu kar (Straffegjennomføringsloven – strgjfl)

Spis rozdziałów:

- Rozdział 1. Zakres obowiązywania ustawy i ogólne zasady wykonywania kar (§§ 1 - 4)
- Rozdział 1 A. Przetwarzanie danych osobowych w Służbie Więziennej (§§ 4a - 4e)
- Rozdział 1 B. W szczególności o przetwarzaniu danych osobowych w systemie Infoflyt (§§ 4f - 4k)
- Rozdział 2. Przepisy administracyjne itp. (§§ 5 - 9)
- Rozdział 3. Kara więzienia, kara więzienia z zabezpieczeniem i specjalne reakcje karne (§§ 10 - 45)
- Rozdział 4. Areszt i inne reakcje karne zgodnie z postanowieniami specjalnymi ustawy (§§ 46 - 52)
- Rozdział 5. Skazanie na pracę społecznie użyteczną itp. (§§ 53 - 60)

Patrz prawo karne wojskowe § 13 por. § 16. - Por. *dawniej* Straffeloven z dnia 20 sierpnia 1842 Rozdz. 2 i ustawy z dnia 12 lipca 1848, 13 października 1857, 6 czerwca 1884 nr. 2, 26 czerwca 1893 nr. 1, 31 maja 1900 nr. 4, 12 grudnia 1903 (ustawy uzupełniające z dnia 26 marca 1907 nr. 2, 21 marca 1919 nr. 1, 24 marca 1922 nr. 2, 11 sierpnia 1924 nr. 2, 22 lutego 1929 nr. 2, 6 czerwca 1933 nr. 5, 22 maja 1953 nr. 3), 12 grudnia 1958 nr. 7.

Rozdział 1. Zakres obowiązywania i ogólne zasady wykonywania kar

§ 1. Zakres obowiązywania

Niniejsza ustawa dotyczy wykonywania kary więzienia, specjalnych reakcji karnych, kary więzienia z zabezpieczeniem i osadzenia w areszcie, oraz wykonywania innych reakcji karnych, kiedy jest to szczególnie postanowione w ustawie.

Król Norwegii może ustanowić bliższe zasady dotyczące działalności Norweskiej Służby Więziennej (Kriminalomsorgen), organizacji i wykonywania kar więzienia, kar więzienia z zabezpieczeniem, specjalnych reakcji karnych, kar w postaci pracy społecznie użytecznej i innych reakcji karnych, kiedy jest to szczególnie postanowione w ustawie.

Zmieniono ustawami z dnia 21 grudnia 2005 nr. 131 (wejście w życie dnia 1 stycznia 2006, 0 zgodnie z rezolucją z dnia 21 grudnia 2005 nr. 1580), 16 grudnia 2016 nr. 98 (wejście w życie dnia 1 stycznia 2017, zgodnie z rezolucją z dnia 16 grudnia 2016 nr. 1604).

§ 1 a. *Wykonywanie kary w innym kraju*

Na mocy decyzji Służby Więziennej osoba, która została skazana na karę więzienia bez zawieszenia, może odbywać karę w innym państwie, z którym Norwegia zawarła stosowną umowę.

Skazany, który odbywa karę w innym państwie zgodnie z pierwszym ustępem, jest uważany za osadzonego w więzieniu w Norwegii i ma on, z uściśleniami wynikającymi z trzeciego ustępu, uprawnienia i obowiązki wynikające z tego.

Służba Więzienna musi zadbać o to, aby skazany odbywający karę w innym państwie zgodnie z pierwszym ustępem, otrzymał opiekę zdrowotną równoważną z ofertą takiej opieki, do jakiej byłby on uprawniony odbywając karę w Norwegii. Państwowa Inspekcja Zdrowia (Statens helsetilsyn) wykonuje nadzór nad zobowiązaniami Służby Więziennej zgodnie z tym postanowieniem prawnym. Ustawa o nadzorze zdrowotnym obowiązuje odpowiednio. Rozdział 7 Ustawy o prawach pacjenta i użytkownika obejmuje również zobowiązania Norweskiej Służby Więziennej, zgodnie z tym postanowieniem. Na wniosek Państwowej Inspekcji Zdrowia i Fylkesmannen (Gubernatora prowincji) Służba Więzienna ma obowiązek podać informacje, które te organy uważają za niezbędne dla wykonania swoich zadań, zgodnie z niniejszym postanowieniem. Obowiązek zachowania tajemnicy nie stoi na przeszkodzie podaniu takich informacji.

Król Norwegii może wydać przepisy uzupełniające i ustanowić wyjątki od §§ 4, 7, 8, pierwszy ustęp, oraz 27, które są niezbędne dla umożliwienia wykonania kary w innym państwie, zgodnie z pierwszym ustępem.

⁰ Dodano ustawą z dnia 19 czerwca 2015 nr. 66. Uchylono ustawą z dnia 19 czerwca 2015 nr. 66 (wejście w życie dnia 1 września 2020).

§ 2. *Cel*

Kara powinna być odbyta w sposób uwzględniający cel wymierzenia kary, którym jest zapobieganie nowym czynom karalnym w sposób bezpieczny dla społeczeństwa, i który zapewnia osadzonemu w więzieniu zadowalające warunki.

Podczas odbywania kary osadzonemu należy dać ofertę przejścia procedury pojednawczej .

W przypadku osadzenia w areszcie Służba Więzienna musi zapewnić takie warunki pobytu w areszcie, które będą przeciwdziałać negatywnym następstwom izolacji.

⁰ Zmieniono ustawą z dnia 20 czerwca 2014 nr. 49 (wejście w życie dnia 1 lipca 2014 zgodnie z rezolucją z dnia 20 czerwca 2014 nr. 795).

§ 3. *Treść*

Wykonanie reakcji karnej musi być przeprowadzone w sposób zapewniający bezpieczeństwo. Musi to opierać się na środkach, którymi rozporządza Służba Więzienna w kierunku sprzyjającym adaptacji społecznej skazanego. Służba Więzienna musi zapewnić warunki dla tego, aby skazany sam mógł poczynić wysiłki mające na celu przeciwdziałanie nowym czynom karalnym.

Należy przywiązać szczególną wagę do spotkań dzieci ze swoimi rodzicami, podczas odbywania kary przez rodziców.

Skazany ma obowiązek bycia aktywnym podczas odbywania kary i specjalnych reakcji karnych. Obowiązek aktywności może obejmować pracę, służbę społecznie użyteczną, naukę, program przeciwdziałający nowym przestępstwom lub inne środki. Podczas choroby lub w przypadku niepełnosprawności aktywność nie obowiązuje.

Podczas odbywania kary więzienia, kary więzienia z zabezpieczeniem lub specjalnych reakcji karnych należy w miarę możliwości umożliwić osadzonemu stopniowe przejście z więzienia do pełnej wolności i oferować im uczestnictwo w zajęciach w czasie wolnym.

⁰ Zmieniono ustawą z dnia 21 grudnia 2005 nr. 131 (wejście w życie dnia 1 stycznia 2006 zgodnie z rezolucją z dnia 21 grudnia 2005 nr. 1580).

§ 4. *Współpraca z innymi organami administracji państwowej*

Poprzez współpracę z innymi organami administracji państwowej Służba Więzienna stwarza warunki dla tego, aby skazani i osadzeni w więzieniu otrzymywali usługi i świadczenia, do których mają oni ustawowe prawo. Współpraca ta ma przyczynić się do wspólnych wysiłków w kierunku zaspokojenia potrzeb skazanych i osadzonych w więzieniu, oraz ma ona sprzyjać ich adaptacji do społeczeństwa.

Kapittel 1 A. Przetwarzanie danych osobowych w Służbie Więziennej

Rozdział dołączony do ustawy dnia 17 grudnia 2010 nr. 85 (wejście w życie dnia 20 września 2013 zgodnie z rezolucją z dnia 20 września 2013 nr. 1098), tytuł zmieniony ustawą z dnia 23 stycznia 2015 nr. 3.

§ 4a. *Relacja do innych ustaw*

Ustawa o ochronie danych osobowych obowiązuje, wraz z przepisami uzupełniającymi ustalonymi w niniejszym rozdziale.

⁰ Dodano ustawą z dnia 17 grudnia 2010 nr. 85 (wejście w życie dnia 20 września 2013

zgodnie z rezolucją z dnia 20 września 2013 nr. 1098).

§ 4b. *Osoba odpowiedzialna za przetwarzanie danych osobowych (Administrator danych osobowych)*

Przez osobę odpowiedzialną za przetwarzanie danych osobowych (administratora danych osobowych) rozumie się osobę, która na mocy ustawy lub przepisu, samodzielnie lub wspólnie z innymi osobami, decyduje o celu przetwarzania danych osobowych i jakie narzędzia pomocnicze mają być użyte.

0 Dodano ustawą z dnia 17 grudnia 2010 nr. 85 (wejście w życie dnia 20 września 2013 zgodnie z rezolucją z dnia 20 września 2013 nr. 1098)

§ 4c. *Cel przetwarzania danych osobowych*

Służba Więzienna może przetwarzać dane osobowe, które są niezbędne dla celów

- a) Planowania, zarządzania i przeprowadzania reakcji karnych i środków przymusu, na mocy ustawy o wykonywaniu kar § 1,
- b) Utrzymania spokoju i porządku, oraz zapewnienia bezpieczeństwa pracowników, osób osadzonych w więzieniu, skazanych i reszty społeczeństwa,
Zapewnienia osadzonym w więzieniu i skazanym zadowalających warunków podczas odbywania kary i zaoferowania im zajęć o treści sprzyjającej zapobieganiu nowym
- c) przestępstwom, w tym również stworzenia warunków dla świadczenia usług ze strony innych podmiotów administracji publicznej, w celu ułatwienia adaptacji osadzonych i skazanych do społeczeństwa,
- d) Zabezpieczenia prawa dzieci do widywania się z rodzicami w bezpiecznych warunkach,
- e) Ostrzegania poszkodowanych lub osób pozostawionych przez nich, por. § 7 b,
- f) Badania sytuacji życiowej skazanych lub osadzonych, por. norweski kodeks postępowania karnego, Rozdział 14.

0 Dodano ustawą z dnia 17 grudnia 2010 nr. 85 (wejście w życie dnia 20 września 2013 zgodnie z rezolucją z dnia 20 września 2013 nr. 1098), zmieniono ustawą z dnia 20 stycznia 2012 nr. 6 (wejście w życie dnia 20 stycznia 2012 zgodnie z rezolucją z dnia 20 stycznia 2012 nr. 41).

§ 4d. *Kto w Służbie Więziennej może przetwarzać dane osobowe*

W celach wymienionych w § 4c Służba Więzienna może przetwarzać dane osobowe dotyczące

- a) Skazanych i osadzonych w więzieniu,
- b) Najbliższej rodziny i innych osób, mających kontakt, lub próbujących osiągnąć kontakt ze

- skazanymi lub osadzonymi w więzieniu,
- c) Osób mających dostęp do lub starających się o wstęp na teren więzienia,
 - d) Dzieci osób skazanych lub osadzonych w więzieniu i najbliższej rodziny dziecka, lub innych opiekunów,
 - e) Podejrzanego lub oskarżonego, którego sytuacja życiowa jest badana.

0 Dodano ustawą z dnia 17 grudnia 2010 nr. 85 (wejście w życie dnia 20 września 2013 zgodnie z rezolucją z dnia 20 września 2013 nr. 1098), zmieniono ustawą z dnia 20 stycznia 2012 nr. 6 (wejście w życie dnia 20 stycznia 2012, zgodnie z rezolucją z dnia 20 stycznia 2012 nr. 41).

§ 4e. *Wymóg wydania przepisu regulującego przetwarzanie danych osobowych*

Król wydaje przepis dotyczący między innymi

- a) Podstawy prawnej dla przetwarzania danych osobowych,
- b) Celu przetwarzania danych osobowych,
- c) Kto jest odpowiedzialny za przetwarzanie danych osobowych,
- d) Jakie kategorie danych osobowych mogą być zarejestrowane,
- e) Kto w Służbie Więziennej ma dostęp do tych danych
- f) Kto ma prawo wydać takie dane,
- g) Obowiązku podania informacji, wglądzie w informacje, korygowaniu informacji, zablokowaniu i zmazaniu informacji,
- h) Zabezpieczeniu informacji i kontroli wewnętrznej.

0 Dodano ustawą z dnia 17 grudnia 2010 nr. 85 (wejście w życie dnia 20 września 2013 zgodnie z rezolucją z dnia 20 września 2013 nr. 1098).

Kapittel 1 B. W szczególności o przetwarzaniu danych osobowych w systemie Infoflyt

0 Rozdział dodany ustawą z dnia 23 stycznia 2015 nr. 3.

§ 4f. *Cel przetwarzania danych osobowych w systemie Infoflyt*

Służba Więzienna może przetwarzać dane osobowe o skazanych i osadzonych w więzieniu w systemie Infoflyt, jeżeli jest to niezbędne dla

- a) Zapobiegania i uniemożliwiania ucieczki, jeżeli zachodzi niebezpieczeństwo ucieczki
- b) Zapobiegania i uniemożliwienia atakowi z zewnątrz, mającemu na celu pomoc w ucieczce
- c) Zapobiegania i uniemożliwienia braniu zakładników
- d) Zapobiegania, uniemożliwienia i zwalczania przestępczości zorganizowanej, terroru, brutalnego ekstremizmu lub innej ciężkiej przestępczości podczas zatrzymania osób w areszcie, wykonywania kary i innych reakcji karnych, lub
- e) Zapewnienia bezpieczeństwa osadzonych w więzieniu lub skazanych, lub innych osób mających szczególną potrzebę ochrony.

Przy ocenianiu, czy niezbędne jest przetwarzanie danych osobowych w systemie Infoflyt, Służba Więzienna musi przywiązać szczególną wagę do rodzaju czynu karalnego, powagi czynu karalnego, długości kary, historii karalności danej osoby, zachowania się podczas odbywania wcześniejszych kar, innych czynów karalnych będących przedmiotem śledztwa lub rozpatrywanych przez sądy, powiązań z sieciami przestępczymi, w jakim stopniu osadzony lub skazany jest znany partnerom współpracy, co daje podstawy do zakładania, że dana osoba popełni lub będzie współdziałać w popełnieniu czynów wymienionych w pierwszym ustępie, litra a) do d).

Jeżeli osadzony w więzieniu lub skazany jest zarejestrowany w systemie Infoflyt, to Służba Więzienna może przetwarzać dane osobowe dotyczące odwiedzających tą osobę, kontakty telefoniczne lub listowne, dane dotyczące członków rodziny, przyjaciół, znajomych i innych osób, które szukają kontaktu z osadzonym w więzieniu lub skazanym, lub osób, z którymi osadzony lub skazany szuka kontaktu, kiedy zakłada się, że kontakt taki został nawiązany, lub że pragnie się nawiązać taki kontakt w celu popełnienia lub przyczynienia się do popełnienia czynów, które opisano w pierwszym ustępie, litra a) do d).

Służba Więzienna może również przetwarzać dane o innych osobach, jeżeli jest to niezbędne dla zapewnienia bezpieczeństwa tych osób, lub bezpieczeństwa osób osadzonych w więzieniu lub skazanych, w przypadkach, gdzie zachodzi szczególna potrzeba ochrony, zgodnie z pierwszym ustępem litra e).

0 Dodano ustawą z dnia 23 stycznia 2015 nr. 3.

§ 4g. *Obowiązek Służby Więziennej w zakresie udzielania informacji*

Osoba przetwarzająca dane osobowe w Służbie Więziennej musi poinformować osobę zarejestrowaną o tym, że dane osobowe tej osoby są przetwarzane w systemie Infoflyt, i że informacje te mogą być wydane policji i prokuraturze zgodnie z § 4i).

Osoba odpowiedzialna za przetwarzanie danych osobowych (administrator danych osobowych) może zaniechać poinformowania osoby zarejestrowanej, jeżeli

- a) Niezbędne jest osiągnięcie celów wymienionych w § 4f, pierwszy ustęp, litra a) do e)
- b) Jest to niezbędne ze względu na bezpieczeństwo narodowe lub publiczne
- c) Informacje te otrzymano od Służby Bezpieczeństwa Policji Norweskiej (PST - Politiets sikkerhetstjeneste), lub
- d) Osoba zarejestrowana nie jest osadzona w więzieniu ani skazana, i nie zarejestrowano osobnej sprawy dotyczącej tej osoby w systemie Infoflyt.

0 Dodano ustawą z dnia 23 stycznia 2015 nr. 3.

§ 4h. *Prawo do wglądu przysługujące osobie zarejestrowanej*

Osobie zarejestrowanej można na jej prośbę udzielić prawa do wglądu w informacje zarejestrowane o niej w systemie Infoflyt, oraz w informacje wydane policji i prokuraturze. Można odmówić takiego wglądu całkowicie lub częściowo, jeżeli

- a) Niezbędne jest spełnienie celów wymienionych w § 4f pierwszy ustęp litra a) do e)

- b) Jest to niezbędne ze względu na bezpieczeństwo narodowe lub publiczne, lub
- c) Informacje te otrzymano od Służby Bezpieczeństwa Policji Norweskiej (PST - Politiets sikkerhetstjeneste).

Jeżeli wniosek o wgląd w zarejestrowane informacje nie zostanie załatwiony pozytywnie i istnieją podstawy, dla których Służba Więzienna powinna zaniechać poinformowania osoby zarejestrowanej zgodnie z § 4g drugi ustęp, to należy dać odpowiedź, które nie sygnalizuje, że zachodzi zarejestrowanie w systemie Infoflyt.

0 Dodano ustawą z dnia 23 stycznia 2015 nr. 3.

§ 4i. *Wydanie danych osobowych policji i prokuraturze*

Jeżeli niezbędne jest osiągnięcie celów wymienionych w § 4f pierwszy ustęp, litra a) do e), lub jeżeli policja ma dokonać oceny ryzyka wiążącego się z zarejestrowaną osobą osadzoną w więzieniu lub osobą skazaną, to obowiązek zachowania tajemnicy nie stanowi przeszkody dla wydania informacji policji lub prokuraturze przez Służbę Więzienną.

0 Dodano ustawą z dnia 23 stycznia 2015 nr. 3.

§ 4j. *Kontrola wykonywana przez Biuro Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych (Datatilsynet) i narzędzia tej kontroli*

Na wniosek osoby zarejestrowanej lub osoby, która zakłada, że została zarejestrowana, Biuro Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych (*Datatilsynet*) musi skontrolować, czy informacje o tej osobie zostały przetworzone zgodnie z obowiązującymi przepisami prawnymi i czy przepisy o obowiązku poinformowania tej osoby i jej prawo do wglądu były przestrzegane. Nie dotyczy to informacji otrzymanych przez Służbę Więzienną od Służby Bezpieczeństwa Policji Norweskiej (PST).

Jeżeli Służba Więzienna lub policja postanowiły poczynić wyjątek od obowiązku poinformowania osoby, której dotyczą dane osobowe, na mocy § 4 g drugi ustęp, lub na mocy norweskiej Ustawy o przetwarzaniu informacji przez policję i prokuraturę (*politiregisterloven*) § 48, to w odpowiedzi na wniosek nie można zdradzić, że osoba ta jest zarejestrowana w systemie Infoflyt.

Biuro Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych (*Datatilsynet*) nie może wydać nakazu o wglądzie w informacje, które Służba Więzienna lub policja objęła wyjątkiem na mocy § 4h drugi ustęp lub na mocy Ustawy o przetwarzaniu informacji przez policję i prokuraturę (*politiregisterloven*) § 49 czwarty ustęp.

0 Dodano ustawą z dnia 23 stycznia 2015 nr. 3.

§ 4k. *Przepisy uzupełniające*

Król Norwegii może wydać przepisy o

- a) Odpowiedzialności za przetwarzanie danych osobowych

- b) Rodzaju informacji, które można przetwarzać
 - c) Jakości informacji
 - d) Dostępu do informacji
 - e) Współpracy z policją
 - f) Procedurze postępowania przy otwieraniu i zakończeniu sprawy
 - g) Obowiązku informowania
 - h) Wglądzie w informacje
 - i) Korygowaniu, blokowaniu i zmazywaniu informacji
 - j) Obowiązku podjęcia działań w przypadku błędów lub niepełnych informacji
 - k) Przechowywania i używania zablokowanych informacji
 - l) Wydawania informacji do użytku policji
 - m) Zasad przetwarzania danych osobowych
 - n) Wniesienia skargi i terminu jej wniesienia
 - o) Nadzoru i
 - p) Zabezpieczenia informacji i kontroli wewnętrznej.
- 0 Dodano ustawą z dnia 23 stycznia 2015 nr. 3.

Rozdział 2. Przepisy administracyjne itp.

0 Tytuł zmieniony Ustawą z dnia 7 marca 2008 nr. 5 (wejście w życie dnia 1 lipca 2008 zgodnie z rezolucją z dnia 7 marca 2008 nr. 242).

§ 5. Struktura organizacyjna Norweskiej Służby Więziennej

Norweska Służba Więzienna obejmuje Centralny Zarząd Norweskiej Służby Więziennej (Kriminalomsorgsdirektoratet), zarządy regionalne i służby lokalne.

Centralny Zarząd Norweskiej Służby Więziennej jest odpowiedzialny za fachowe i administracyjne zarządzanie Norweską Służbą Więzienną. Dyrektor Naczelny jest mianowany przez Króla Norwegii.

Dyrektor regionalny kieruje fachową i administracyjną działalnością podległych mu jednostek. Dyrektor regionalny może być zatrudniony w oparciu o umowę na czas określony.

Król Norwegii może wydać bliższe przepisy o działalności Norweskiej Służby Więziennej, organizacji i wykonywaniu kar więzienia, kar więzienia z zabezpieczeniem, specjalnych reakcji karnych, aresztu, pracy społecznie pożytecznej i innych reakcji karnych, kiedy jest to specjalnie postanowione w ustawie.

0 Zmieniono ustawą z dnia 21 grudnia 2005 nr. 131 (wejście w życie dnia 1 stycznia 2006 zgodnie z rezolucją z dnia 21 grudnia 2005 nr. 1580), 28 lipca 2014 nr. 3.

§ 6. Uprawnienia do podejmowania decyzji

Decyzje na mocy niniejszej ustawy są podejmowane na szczeblu lokalnym, chyba że coś innego wynika z drugiego ustępu.

Decyzje na szczeblu regionalnym są podejmowane we wszystkich sprawach dotyczących § 11, § 37 czwarty ustęp i siódmy ustęp trzecie zdanie, § 38 trzeci i czwarty ustęp, § 44 drugi ustęp i § 58 drugi ustęp. Kiedy skazanemu wymierzono karę więzienia dłuższą niż dziesięć lat, karę więzienia z zabezpieczeniem, lub osadzenie na oddziale o szczególnie wysokim poziomie zabezpieczenia zgodnie z § 10 drugi ustęp, to szczebel regionalny wydaje decyzje również na mocy §§ 12 do 16, 20, 33, 35, 36 i 42 do 44.

W sprawach, w których skazany nie ukończył 18 lat, należy przesłać do służby więziennej na szczeblu regionalnym kopie wszystkich decyzji wydanych na szczeblu lokalnym.

Zmieniono ustawami z dnia 21 grudnia 2005 nr. 131 (wejście w życie dnia 1 stycznia 2006 zgodnie z rezolucją z dnia 21 grudnia 2005 nr. 1580), 29 czerwca 2007 nr. 84 (wejście w życie dnia 1 sierpnia 2008 zgodnie z rezolucją z dnia 13 czerwca 2008 nr. 586), 24 czerwca 2011 nr. 34, 20 stycznia 2012 nr. 6 (wejście w życie dnia 20 stycznia 2012 zgodnie z rezolucją z dnia 20 stycznia 2012 nr. 41).

§ 7. Zasady rozpatrywania spraw

Ustawa o zasadach administracji publicznej obowiązuje z następującymi wyjątkami:

Osoba skazana, osoba osadzona w więzieniu lub pracownik Służby Więziennej nie może
a) być pełnomocnikiem osoby odbywającej karę, ani osoby osadzonej w więzieniu, na mocy tej ustawy.

Rozpatrywanie sprawy może być ustne, jeżeli wzgląd na aspekt czasowy czyni to
b) niezbędnym. Dotyczy to również decyzji i powiadomienia o decyzji osoby skazanej lub osadzonej w więzieniu.

Strona nie ma prawa do wglądu w dokument zawierający informacje, o których niewskazane jest, aby strona ta dowiedziała się, z uwagi na inną osobę. Strona ta nie ma
c) również prawa do zapoznania się z informacjami w dokumencie, jeżeli wgląd jest niewskazany z uwagi na bezpieczeństwo, lub z uwagi na śledztwo dotyczące czynów karalnych.

Można poczynić wyjątek od obowiązku uzasadnienia decyzji zgodnie z § 24 ustawy o
d) zasadach administracji publicznej, jeżeli uzasadnienie takie zdradzi informacje, które są wyłączone od wglądu zgodnie z literą c).

Termin wniesienia skargi w sprawach podlegających tej ustawie wynosi 7 dni. Nie
e) obejmuje to spraw dotyczących reakcji na złamanie postanowień ustawy, zgodnie z § 40 ustęp pierwszy do szóstego włącznie i § 58 pierwszy ustęp. W takich sprawach termin wniesienia skargi wynosi 48 godzin.

Nie można zaskarżyć postanowienia o wniesieniu sprawy do sądu zgodnie z § 44 drugi
f) ustęp, § 58 drugi ustęp lub § 39 norweskiej ustawy karnej, pierwszy i drugi ustęp. To samo dotyczy postanowienia o osadzeniu w więzieniu na mocy § 11.

Centralny Zarząd Norweskiej Służby Więziennej i jednostki na szczeblu regionalnym
g) mogą, pomimo przekroczenia terminów podanych w ustawie o zasadach administracji publicznej § 35 trzeci ustęp, zmienić z własnej inicjatywy decyzję instancji niższego

szczebla, która została wydana na niekorzyść skazanego lub osadzonego w więzieniu, jeżeli przemawiają za tym względy szczególne.

- h) Każda osoba zatrudniona lub wykonująca usługi lub pracę dla Służby Więziennej, ma obowiązek zachowania tajemnicy o tym, czego osoba ta dowie się w związku z wykonywaniem tej usługi lub pracy, a co ma znaczenie dla bezpieczeństwa w więzieniach, oraz w związku z odbywaniem kary poza więzieniem.

- i) Obowiązek zachowania tajemnicy nie stoi na przeszkodzie podaniu przez Służbę Więzienną informacji osobie poszkodowanej w sprawie karnej lub osobom pozostawionym przez nią, jak wymieniono w § 16 siódmy ustęp, § 20 drugi ustęp, § 36 trzeci ustęp, § 40 ostatni ustęp, § 42 szósty i siódmy ustęp, oraz w norweskiej ustawie karnej § 45 szósty ustęp,

Zmieniono ustawami z dnia 30 sierpnia 2002 nr. 67 (wejście w życie dnia 1 stycznia 2003 zgodnie z rezolucją z dnia 30 sierpnia 2002 nr. 938), 29 czerwca 2007 nr. 83 (wejście w życie dnia 1 listopada 2007 zgodnie z rezolucją z dnia 12 października 2007 nr. 1138), 17 0 grudnia 2010 nr. 85 (wejście w życie dnia 17 grudnia 2010 zgodnie z rezolucją z dnia 17 grudnia 2010 nr. 1668), 14 czerwca 2013 nr. 44, 28 lutego 2014 nr. 3, 9 maja 2014 nr. 16 (wejście w życie dnia 9 maja 2014 zgodnie z rezolucją z dnia 9 maja 2014 nr. 625), 19 czerwca 2015 nr. 65 (wejście w życie dnia 1 października 2015).

§ 7 a. *Obowiązek podania informacji Służbie Więziennej*

Przed podaniem informacji wymienionych w drugim ustępie, należy spróbować uzyskać współdziałanie lub zgodę od osoby, której te informacje bezpośrednio dotyczą. Obowiązek zachowania tajemnicy nie stoi na przeszkodzie zasięgnięciu informacji z/ od:

a. Z Centralnego Rejestru Ewidencji Ludności Norwegii (*Folkeregisteret*): Informacje o nazwisku i imionach osadzonego w więzieniu, norweskiego numeru personalnego, miejscu urodzenia, miejscu stałego zamieszkania i obywatelstwie.

b. Od pracowników Służby Opieki nad Dziećmi (*Barnevernet*), służb socjalnych: Informacje o dzieciach i sytuacji rodzinnej osadzonego w więzieniu, co jest niezbędne dla uwzględnienia dobra dziecka i pozostałej rodziny podczas odbywania kary, w związku z urlopem lub przepustką, zwolnieniem z więzienia lub przeniesieniem do innych form odbywania kary, niż więzienie o wysokim stopniu zabezpieczenia.

c. Od personelu służby zdrowia i opieki społecznej: informacje wymienione w punkcie b, jak również informacje absolutnie niezbędne dla zapobieżenia zagrożeniu życia i zdrowia samego osadzonego w więzieniu, innych osadzonych i pracowników.

d. Od operatora sieci komunikacji elektronicznej lub usług komunikacyjnych: informacje o zastrzeżonym numerze telefonicznym w oparciu o umowę, oraz inne informacje o abonamencie.

Informacje takie należy podać bez nieuzasadnionej zwłoki. Dyrektor regionalny decyduje, kto posiada kompetencje do zasięgnięcia i przyjęcia informacji wymienionych wyżej.

Dodano ustawą z dnia 29 czerwca 2007 nr. 83 (wejście w życie dnia 1 listopada 2007 zgodnie z rezolucją z dnia 12 października 2007 nr. 1138), zmieniono ustawami z dnia 17 0 grudnia 2010 nr. 85 (wejście w życie dnia 17 grudnia 2010 zgodnie z rezolucją z dnia 17 grudnia 2010 nr. 1668), 24 czerwca 2011 nr. 30 (wejście w życie dnia 1 stycznia 2012 zgodnie z rezolucją z dnia 16 grudnia 2011 nr. 1252), 14 czerwca 2013 nr. 44.

§ 7 b. *Powiadomienie poszkodowanego lub osób porostawionych przez niego*

Odnośnie zasad powiadamiania poszkodowanego lub osób pozostawionych przez niego o decyzjach Służby Więziennej, patrz § 16 siódmy ustęp, § 20 drugi ustęp, § 36 trzeci ustęp, § 40 ostatni ustęp, § 42 szósty i siódmy ustęp, oraz norweską ustawę karną § 45 szósty ustęp.

0 Dodano ustawą z dnia 7 marca 2008 nr. 5 (wejście w życie dnia 1 lipca 2008 zgodnie z rezolucją z dnia 7 marca 2008 nr. 242), zmienione ustawami z dnia 14 czerwca 2013 nr. 44, 9 maja 2014 nr. 16 (wejście w życie dnia 9 maja 2014 wejście w życie dnia 9 maja 2014 nr. 625), 19 czerwca 2015 nr. 65 (wejście w życie dnia 1 października 2015).

§ 8. *Wymogi w stosunku do pracowników itp.*

Aby zostać pracownikiem Norweskiej Służby Więziennej może być potrzebne spełnienie specjalnych wymogów odnośnie wykształcenia. Pracownicy Służby Więziennej muszą mieć nieskazitelną reputację i wymóg ten dotyczy również pracowników wykonujących pracę w ramach współpracy między organami administracji publicznej. W celu skontrolowania, czy wymóg nieskazitelnej reputacji jest spełniony, Służba Więzienna musi żądać przedłożenia pełnego zaświadczenia o niekaralności. Można również wymagać przedłożenia pełnego zaświadczenia o niekaralności od innych osób, wykonujących pracę dla Służby Więziennej. Przy ocenianiu, czy osoby wymienione w poprzednim zdaniu mogą wykonywać pracę dla Służby Więziennej, należy między innymi uwzględnić związek danej osoby ze Służbą Więzienną, jakie zadania są wykonywane, ich zakres i czas trwania, a dodatkowo, z kim dana osoba ma kontakt przy wykonywaniu zadań.

Pracownik może być przeniesiony tymczasowo lub na stałe do innej jednostki Służby Więziennej, jeżeli względy służbowe przemawiają za tym.

0 Zmieniono ustawą z dnia 29 czerwca 2007 nr. 83 (wejście w życie dnia 1 listopada 2007 zgodnie z rezolucją z dnia 12 października 2007 nr. 1138).

§ 9. *Rady Nadzorcze*

Rady Nadzorcze mają wykonywać nadzór nad więzieniami i w placówkach odbywania kar na wolności, oraz nad traktowaniem skazanych i osadzonych w więzieniach. Centralny Zarząd Norweskiej Służby Więziennej decyduje o podziale geograficznym obszarów odpowiedzialności Rad Nadzorczych. Król Norwegii ustanawia w przepisie uzupełniającym bliższe zasady wykonywania nadzoru w więzieniach i w placówkach odbywania kary na wolności, oraz zasady traktowania skazanych i osadzonych w więzieniu.

0 Zmieniono ustawą z dnia 16 grudnia 2016 nr. 98 (wejście w życie dnia 1 stycznia 2017 zgodnie z rezolucją z dnia 16 grudnia 2016 nr. 1604).

Rozdział 3. Kara więzienia, kara więzienia z zabezpieczeniem i specjalne reakcje karne

0 Tytuł zmieniony ustawą z dnia 21 grudnia 2005 nr. 131 (wejście w życie dnia 1 stycznia 2006 zgodnie z rezolucją z dnia 21 grudnia 2005 nr. 1580).

§ 10. *Formy odbywania kar*

Kara więzienia, kara więzienia z zabezpieczeniem i specjalne reakcje karne mogą być wykonywane

- a) W więzieniu o wysokim stopniu zabezpieczenia (w więzieniu zamkniętym),
- b) W więzieniu o niższym stopniu zabezpieczenia (w więzieniu otwartym),
- c) W mieszkaniu przejściowym,
- d) Poza więzieniem, na warunkach specjalnych, zgodnie z § 16, lub
- e) Jako zwolniony na próbę, na warunkach opisanych w § 43 drugi ustęp.

Oddział więzienia o wysokim stopniu zabezpieczenia może być przystosowany dla więźniów o szczególnych potrzebach, w tym również dla osób skazanych na specjalne reakcje karne, lub na karę więzienia z zabezpieczeniem.

Kara może być odbywana w postaci całodobowego pobytu w placówce leczniczej lub w szpitalu, zgodnie z §§ 12 i 13.

Zastępuje kara więzienia na mocy § 55, z powodu nieopłaconej kary grzywny, może być wykonana w formie pracy społecznie użytecznej, zgodnie z § 16 a.

W przypadku skazanych w wieku poniżej 18 lat, należy zgodnie z § 161 a przeprowadzić badanie osobowości i sytuacji życiowej skazanego, co będzie stanowić podstawę dla wyboru formy wykonywania kary i dla innych decyzji dotyczących wykonywania kary. Należy przeprowadzić nowe badanie osobowości i sytuacji życiowej skazanego, jeżeli upłynął ponad 1 rok od poprzedniego badania do chwili rozpoczęcia odbywania kary, lub jeżeli osobowość, sytuacja życiowa lub widoki dziecka na przyszłość zmieniły się w znacznym stopniu.

Wejście w życie dnia 1 marca 2002, za wyjątkiem pierwszego ustępu, litra c.

Zmienione ustawami z dnia 21 grudnia 2005 nr. 131 (wejście w życie dnia 1 stycznia 2006 zgodnie z rezolucją z dnia 21 grudnia 2005 nr. 1580), 20 stycznia 2012 nr. 6 (wejście w życie dnia 20 stycznia 2012 zgodnie z rezolucją z dnia 20 stycznia 2012 nr. 41), 24 czerwca 2011 nr. 35 (wejście w życie dnia 1 stycznia 2014 zgodnie z rezolucją z dnia 29 listopada 2013 nr. 1363), 9 maja 2014 nr. 16 (wejście w życie dnia 9 maja 2014 zgodnie z rezolucją z dnia 9 maja 2014 nr. 625), 19 czerwca 2015 nr. 65 (wejście w życie dnia 1 października 2015).

§ 10 a. *Przepisy szczególne dla więźniów młodocianych*

W przypadku, kiedy osoby w wieku poniżej 18 lat zostają osadzone w więzieniu, to pobyt tam należy zorganizować z uwzględnieniem potrzeb tych osób. Jednostki ustanowione specjalnie dla osadzonych w wieku poniżej 18 lat muszą mieć interdyscyplinarny zespół pracowników, który zadba o pokrycie potrzeb młodocianych więźniów podczas odbywania kary i który przygotowuje okres po ich zwolnieniu.

Służba Więzienna wydaje postanowienia uzupełniające, określające wymogi, które muszą być spełnione w więzieniach używanych dla osadzonych w wieku poniżej 18 lat, jak również

wymogi dotyczące wykształcenia personelu, oraz składu, funkcjonowania i zadań zespołu interdyscyplinarnego.

0 Dodano ustawą z dnia 20 stycznia 2012 nr. 6 (wejście w życie dnia 30 października 2015 zgodnie z rezolucją z dnia 30 października 2015 nr. 1233).

§ 11. *Osadzenie w więzieniu i w mieszkaniu przejściowym*

Służba Więzienna powinna osadzić skazanego bezpośrednio w więzieniu o wysokim stopniu zabezpieczenia, jeżeli nie postanowiono inaczej na mocy niniejszej ustawy. Tak dalece, jak jest to praktycznie możliwe i celowe należy umieścić skazanego w pobliżu miejsca zamieszkania.

Jeżeli specjalne względy na bezpieczeństwo czynią to pożądanym, można osadzić skazanego na oddziale o szczególnie wysokim stopniu zabezpieczenia, zgodnie z § 10 drugi ustęp.

Skazani mający specjalne potrzeby, w tym również osoby skazane na specjalne reakcje karne lub na karę więzienia z zabezpieczeniem, powinni zostać osadzeni na oddziale przystosowanym do tego, zgodnie z § 10 drugi ustęp.

Służba Więzienna powinna ocenić, czy można osadzić skazanego bezpośrednio w więzieniu o niższym stopniu zabezpieczenia, jeżeli wymierzono mu karę więzienia do 2 lat. Nie należy jednak zdecydować się na takie osadzenie skazanego, jeżeli cel kary lub wzgląd na bezpieczeństwo przemawiają przeciwko temu, lub jeżeli istnieją podstawy do zakładania, że skazany uchyli się od odbywania kary. W specjalnych przypadkach skazany może zostać osadzony bezpośrednio w więzieniu o niższym stopniu zabezpieczenia, kiedy jest on skazany na karę więzienia powyżej 2 lat.

Służba Więzienna powinna ocenić, czy skazany może zostać osadzony bezpośrednio w mieszkaniu zastępczym, jeżeli został on skazany na karę do 1 roku więzienia. Czwarty ustęp drugie zdanie obowiązują odpowiednio.

Służba Więzienna musi zawsze rozważyć możliwość osadzenia skazanego w wieku poniżej 18 lat w więzieniu o niższym stopniu zabezpieczenia, lub w mieszkaniu przejściowym.

0 Zmieniono ustawami z dnia 21 grudnia 2005 nr. 131 (wejście w życie dnia 1 stycznia 2006 zgodnie z rezolucją z dnia 21 grudnia 2005 nr. 1580), 20 stycznia 2012 nr. 6 (wejście w życie dnia 20 stycznia 2012 zgodnie z rezolucją z dnia 20 stycznia 2012 nr. 41), 14 czerwca 2013 nr. 44.

§ 12. *Odbywanie kary w placówce leczniczej lub t.p.*

W specjalnych przypadkach można odbywać karę w całości lub częściowo w postaci całodobowego pobytu w placówce leczniczej, jeżeli pobyt tam jest niezbędny dla poprawienia zdolności skazanego do funkcjonowania i poszanowania prawa, lub jeżeli inne ważne przyczyny przemawiają za tym. Skazany może być trzymany wbrew swojej woli i zabrany z powrotem w przypadku uchylania się, w razie potrzeby pod przymusem i z pomocą

władz publicznych. Służba Więzienna nie może zdecydować się na taką formę wykonania kary, jeżeli wzgląd na bezpieczeństwo przemawia przeciwko temu, lub jeżeli zachodzą podstawy do zakładania, że skazany uchyli się od odbycia kary.

0 Zmieniono ustawą z dnia 15 czerwca 2001 nr. 64 (wejście w życie dnia 1 stycznia 2002).

§ 13. *Odbywanie kary w szpitalu*

Służba Więzienna może postanowić, że kara może być odbywana podczas całodobowego pobytu w szpitalu, jeżeli leczenie choroby czyni to niezbędnym i leczenie nie może mieć miejsca w ramach zwykłego odbywania kary.

§ 14. *Przenoszenie między różnymi formami odbywania kary*

Służba Więzienna może przenieść osadzonego do innego więzienia, jeżeli

- a) Jest prawdopodobne, że osadzony popełnił lub popełni czyn karalny,
- b) Istnieją podstawy do zakładania, że osadzony będzie uchylać się od wykonania kary,
Jest to konieczne, aby zapobiec temu, że osadzony, pomimo przeprowadzenia rozmowy o
- c) zachowaniu, kontynuuje oddziaływanie na otoczenie w więzieniu w szczególnie negatywny sposób,
- d) Przeniesienie jest niezbędne, aby utrzymać spokój, porządek i bezpieczeństwo w więzieniu,
- e) Warunki techniczne lub lokalowe w budynku, brak personelu lub brak miejsca czynią to niezbędnym,
Kiedy zachodzą szczególne okoliczności, czyniące przeniesienie niezbędnym ze względu
- f) na określonego pracownika lub na wykonywanie zadań służbowych przez tego pracownika, lub pozostałe okoliczności czynią to konieczny, lub
- g) Jest to niezbędne, aby uniknąć niekorzystnego składu więźniów.

Służba Więzienna może również przenieść osadzonego do innego więzienia, jeżeli przeniesienie służy potrzebom osadzonego w celowy sposób.

Osadzeni, którzy odbywają karę na oddziale o szczególnie wysokim stopniu zabezpieczenia, mogą być przeniesieni do innego więzienia w celu zapobieżenia naruszaniu spokoju, porządku i bezpieczeństwa na tym oddziale, pomimo że warunki opisane w ustępie pierwszym, litra a) do e) nie są spełnione.

Skazany, który sam tego pragnie, może być przeniesiony do innego więzienia, jeżeli jest to celowe dla dalszego odbywania kary.

Skazany, który odbywa karę więzienia z zabezpieczeniem, albo szczególną reakcją karną w więzieniu, może być przeniesiony na oddział specjalnie przystosowany dla osadzonych mających specjalne potrzeby, por. § 10 drugi ustęp, pomimo, że warunki wymienione w ustępie pierwszym, litra a) do g), lub w drugim ustępie, nie są spełnione. Przeniesienie może być niezbędne, aby zapobiec naruszaniu spokoju, porządku i bezpieczeństwa, lub w celu zaspokojenia specjalnych potrzeb skazanego.

Skazany może tymczasowo zostać przeniesiony do innego więzienia w związku z posiedzeniem sądowym. W przypadkach wyjątkowych i specjalnych przeniesienie w związku z posiedzeniem sądowym może mieć miejsce z więzienia do aresztu policyjnego. Pobyt w areszcie policyjnym powinien być tak krótki, jak jest to możliwe.

Skazany, który odbywa karę poza więzieniem zgodnie z § 16, może zostać przeniesiony z powrotem do więzienia, jeżeli jest prawdopodobne, że popełnił on, lub popełni czyn karalny, będzie uchylać się od odbywania kary, lub narusza on założenia i warunki dla odbywania kary poza więzieniem.

Skazany nie może być przeniesiony do więzienia bardziej restrykcyjnego, niż to, co jest niezbędne.

⁰ Zmieniono ustawami z dnia 29 czerwca 2007 nr. 83 (wejście w życie dnia 1 listopada 2007 zgodnie z rezolucją z dnia 12 października 2007 nr. 1138), 14 czerwca 2013 nr. 44.

§ 15. Przeniesienie do mniej restrykcyjnego więzienia

Osadzony na oddziale o szczególnie wysokim stopniu zabezpieczenia, lub na oddziale przystosowanym do szczególnych potrzeb osadzonego, może zostać przeniesiony do więzienia o wysokim stopniu zabezpieczenia, jeżeli względ na bezpieczeństwo nie przemawia przeciwko temu i nie ma podstaw do zakładania, że osadzony będzie uchylać się od odbywania kary. To samo dotyczy osób, które na mocy ustawy o ochronie zdrowia psychicznego § 5-6 postanowiono przenieść do zakładu prowadzonego przez Służbę Więzienną, o ile osoby te wyrażą na to zgodę. Służba Więzienna przeprowadzi ocenę możliwości przeniesienia osoby osadzonej z oddziału o szczególnie wysokim stopniu zabezpieczenia, do więzienia o wysokim stopniu zabezpieczenia, nie rzadziej, niż co 6 miesięcy.

Po odbyciu części kary osadzony może być przeniesiony z więzienia o wysokim stopniu zabezpieczenia do więzienia o niższym stopniu zabezpieczenia. Osadzony nie może być przeniesiony, jeżeli cel kary lub względy bezpieczeństwa przemawiają przeciwko temu, albo istnieją podstawy do zakładania, że osadzony będzie uchylać się od wykonania kary. Służba Więzienna powinna ocenić możliwość przeniesienia do więzienia o niższym stopniu zabezpieczenia, kiedy pozostaje jeden rok do chwili, kiedy osadzony będzie mógł zostać zwolniony na próbę.

Osadzony może zostać przeniesiony z więzienia o wysokim lub niższym stopniu zabezpieczenia, do mieszkania przejściowego, kiedy część kary została odbyta. Osadzony nie może być przeniesiony, jeżeli cel kary lub względ na bezpieczeństwo przemawia przeciwko temu, lub istnieją podstawy do zakładania, że osadzony będzie uchylać się od odbywania kary. Przeniesienie musi mieć na celu promowanie pozytywnego rozwoju i przeciwdziałanie nowym przestępstwom.

⁰ Zmieniono ustawą z dnia 15 czerwca 2001 nr. 64 (wejście w życie dnia 1 stycznia 2002).

§ 16. Odbywanie kary poza więzieniem

Jeżeli uważa się to za celowe dla zapewnienia dalszego pozytywnego rozwoju i przeciwdziałania nowym przestępstwom, Służba Więzienna może przenieść skazanego do odbywania kary poza więzieniem na specjalnych warunkach, kiedy połowa kary została odbyta. Służba Więzienna musi zawsze ocenić, czy warunki dla przeniesienia skazanego w wieku poniżej 18 lat do odbywania kary poza więzieniem są spełnione, kiedy połowa kary jest odbyta. Nie można wydać decyzji o przeniesieniu, jeżeli cel kary lub wzgląd na bezpieczne przeniesienie przemawiają przeciwko temu.

Jeżeli wymierzona kara więzienia bez zawieszenia lub czas pozostały do oczekiwanego zwolnienia z więzienia wynosi do 4 miesięcy, i celowe jest dla zapewnienia pozytywnego rozwoju i przeciwdziałania nowym przestępstwom, to kara może być odbywana poza więzieniem, kiedy stawia się jako warunek, że skazany ma być poddany elektronicznej kontroli. Służba Więzienna musi zawsze ocenić, czy skazany w wieku poniżej 18 lat spełnia warunki dla odbywania kary poza więzieniem pod kontrolą elektroniczną. W odniesieniu do skazanych w wieku poniżej 18 lat nie obowiązuje warunek, że wymierzona kara lub czas pozostały do oczekiwanego zwolnienia z więzienia, ma wynosić do 4 miesięcy. Służba Więzienna może wydać przepis uzupełniający o stosowaniu kontroli elektronicznej. Pierwszy ustęp trzecie zdanie obowiązuja odpowiednio.

Warunkiem odbywania kary poza więzieniem jest, że skazany musi mieć stałe miejsce zamieszkania i być zatrudniony w postaci pracy, nauki lub innych zajęć. Skazany musi ponadto zaniechać używania środków odurzających, środków znieczulających, preparatów hormonalnych lub innych substancji chemicznych, które nie są mu legalnie przepisane.

Jeżeli wydaje się to niezbędne dla bezpiecznego odbywania kary poza więzieniem, Służba Więzienna może ustanowić specjalne warunki. Służba Więzienna może między innymi postanowić, że skazany musi

- a) Poddać się leczeniu,
- b) Brać udział w specjalnym programie,
- c) Zażywać antabuse lub inne przepisane lekarstwa,
- d) Stosować się do postanowień dotyczących miejsca przebywania, lub
- e) Zaniechać przebywania z określonymi osobami.

Służba Więzienna może unieważnić ustalone warunki, zmienić lub ustalić nowe warunki, jeżeli wydaje się to niezbędne z uwagi na prawidłowe z punktu widzenia bezpieczeństwa wykonanie kary.

Służba Więzienna musi kontrolować, czy skazany przestrzega założeń i ustalonych warunków. Jako element kontroli można zastosować środki działania opisane w § 56. W przypadku naruszenia warunków lub założeń, albo jeżeli jest prawdopodobne, że skazany popełnił lub popełni czyn karalny lub będzie uchylać się od odbycia kary, to obowiązują postanowienia o przeniesieniu z powrotem do więzienia, zawarte w § 14 szósty i siódmy ustęp.

Jeżeli dla poszkodowanego w sprawie karnej lub dla osób pozostawionych przez niego ważne jest dowiedzenie się o tym, kiedy skazany będzie odbywać karę poza więzieniem, to Służba więzienna powiadomi o tym z góry poszkodowanego lub osoby pozostawione przez niego.

Zawiadomienie o tym musi również zawierać informacje o warunkach ustanowionych na mocy § 16 czwarty ustęp litra d) i e), jeżeli warunki te dotyczą bezpośrednio poszkodowanego lub osób pozostawionych przez niego.

Skazany i poszkodowany otrzymają ofertę przeprowadzenia procesu pojednawczego. Jeżeli dojdą oni umownie do zgody odnośnie przestrzegania postanowień o miejscu przebywania lub zaniechania przebywania z określonymi osobami, to Służba Więzienna uwzględni taką umowę przy ustalaniu warunków odbywania kary poza więzieniem. Służba Więzienna nie musi uwzględnić takiej umowy, jeżeli będzie ona niesprawiedliwa dla poszkodowanego lub dla skazanego.

Zmieniono ustawami z dnia 29 czerwca 2007 nr. 83 (wejście w życie dnia 1 listopada 2007 zgodnie z rezolucją z dnia 12 października 2007 nr. 1138), 29 czerwca 2007 nr. 84 (wejście w życie dnia 1 listopada 2007 zgodnie z rezolucją z dnia 12 października 2007 nr. 1139 nowy drugi ustęp, wejście w życie dnia 1 sierpnia 2008 zgodnie z rezolucją z dnia 13 0 czerwca 2008 nr. 586), 20 stycznia 2012 nr. 6 (wejście w życie dnia 20 stycznia 2012 zgodnie z rezolucją z dnia 20 stycznia 2012 nr. 41), 24 maja 2013 nr. 19, 28 lutego 2014 nr. 3, 9 maja 2014 nr. 16 (wejście w życie dnia 9 maja 2014 zgodnie z rezolucją z dnia 9 maja 2014 nr. 625), 20 czerwca 2014 nr. 49 (wejście w życie dnia 1 lipca 2014 zgodnie z rezolucją z dnia 20 czerwca 2014 nr. 795).

§ 16 a. *Odbywanie kary zastępczej w zamian za karę grzywny*

Jeżeli ten, kto ma odbyć zastępczą karę więzienia wymierzoną w wyroku, mandacie z karą grzywny lub w uproszczonym mandacie, wyrazi na to zgodę, to Służba Więzienna może postanowić, że ta zastępcza kara więzienia ma być odbyta w formie pracy społecznie użytecznej. Odbywanie kary w formie pracy społecznie użytecznej zakłada, że osoby ukarana grzywną ma miejsce stałego zamieszkania i pozwolenie na pobyt w Norwegii w okresie odbywania kary. Służba Więzienna musi z góry zapytać osobę ukaraną grzywną o zgodę. przy wezwaniu na odbywanie kary zastępczej takiego rodzaju.

Jeżeli warunki dla odbywania kary w formie pracy społecznie użytecznej są spełnione, to Służba Więzienna ustali liczbę godzin pracy społecznie użytecznej w przedziale od 2 do 180 godzin i okres wykonywania kary od 20 dni do 6 miesięcy.

Służba Więzienna ustala bliżej rodzaj pracy społecznie użytecznej w ramach ustalonych wyrokiem lub mandatem. § 53, pierwszy i trzeci ustęp, § 54 pierwszy ustęp litra a) do c) i e), drugi i trzeci ustęp, § 56 drugi i trzeci ustęp i § 57 obowiązują odpowiednio. Służba Więzienna musi skontrolować, że osoba skazana na grzywnę przestrzega założeń i warunków odbywania kary.

Jeżeli osoba skazana na grzywnę rozmyślnie lub nieumyślnie narusza postanowienia wydane w/ lub na mocy trzeciego ustępu, to Służba Więzienna musi zwrócić skazanemu uwagę na to naruszenie, wyjaśnić mu obowiązujące wymogi w odpowiedni sposób i zaznaczyć skazanego z następstwami powtarzających się naruszeń tych postanowień.

Przy powtarzającym się łamaniu warunków lub założeń, lub jeżeli jest prawdopodobne, że osoba skazana na grzywnę popełniła lub popełni czyn karalny, lub będzie uchylać się od odbywania kary, obowiązują postanowienia o przeniesieniu z powrotem do więzienia w § 14 siódmy i ósmy ustęp. Służba Więzienna może przerwać wykonywanie kary.

Ministerstwo wydaje przepis uzupełniający zawierający bliższe zasady odbywania kary zastępującej karę grzywny, w tym między innymi ustalanie liczby godzin, rodzaju zajęć i ich wykonywanie, oraz przerwanie odbywania kary.

0 Zmieniono ustawą z dnia 24 czerwca 2011 nr. 35 (wejście w życie dnia 1 stycznia 2014 zgodnie z rezolucją z dnia 29 listopada 2013 nr. 1363), zmieniono ustawami z dnia 19 czerwca 2015 nr. 65 (wejście w życie dnia 1 października 2015), 16 grudnia 2016 nr. 98 (wejście w życie dnia 1 stycznia 2017 zgodnie z rezolucją z dnia 16 grudnia 2016 nr. 1604).

§ 17. Przebywanie wspólnie z innymi osadzonymi w więzieniu

Tak dalece, jak jest to praktycznie możliwe, osadzeni mają mieć możliwość przebywania z innymi osadzonymi podczas pracy, nauki, uczestniczenia w programie lub w innych zajęciach, oraz w czasie wolnym. Służba Więzienna może ustanowić całkowite lub częściowe wyłączenie ze wspólnoty zgodnie z postanowieniami w § 29 drugi ustęp i §§ 37, 38, 39 i 40 drugi ustęp litra d). Osadzenie mają przebywać w pokojach jednoosobowych nocą, o ile warunki zdrowotne lub brak miejsca nie stoją temu na przeszkodzie.

Wspólnota z innymi osadzonymi, którzy odbywają karę na oddziale, jak wymieniono w § 10 drugi ustęp, może być całkowicie lub częściowo ograniczona ze względu na spokój, porządek i bezpieczeństwo, lub jeżeli wzgląd na samego osadzonego, lub na innych osadzonych przemawia za tym i nie wydaje się to działaniem niewspółmiernym.

§ 18. Praca, nauka, program lub inne zajęcia

Służba Więzienna powinna stworzyć warunki umożliwiające osadzonym uczestniczenie w zajęciach podczas dnia.

§ 19. Wynagrodzenieienne za pracę w więzieniu/ kieszonkowe

Skazanym, którzy odbywają karę w więzieniu lub poza więzieniem zgodnie z §§ 12 i 13, można przyznać wynagrodzenieienne / kieszonkowe. Stawki są ustalane przez Dyрекcję Norweskiej Służby Więziennej.

0 Zmieniono ustawą z dnia 28 lutego 2014 nr. 3.

§ 20. Praca i inne zajęcia poza więzieniem

Służba Więzienna może udzielić osadzonemu zezwolenia na uczestniczenie w pracy, nauce, programie lub innych zajęciach poza więzieniem, jeżeli względy bezpieczeństwa nie przemawiają przeciwko temu i nie ma podstaw do zakładania, że osadzony będzie uchylać się od odbywania kary.

Po dokonaniu ustawowych potrąceń, można zażądać przekazania wynagrodzenia za pracę poza więzieniem do Służby Więziennej. Następnie więzienie może potrącić osadzonemu od wynagrodzenia za pobyt poza więzieniem w związku z pracą. Stawki są ustalane przez Centralny Zarząd Norweskiej Służby Więziennej. Jeżeli osadzony sam jest odpowiedzialny

za zakup i przyrządzenie własnego jedzenia, to nie należy potrącać mu za to. Ministerstwo może wydać przepis uzupełniający o pokrywaniu kosztów pobytu osadzonych w przypadku pracy lub innych zajęć poza więzieniem, w tym również, jakie elementy kosztów można potrącić, oraz sposób obliczania kosztów. Ministerstwo może również wydać przepis o tym, jak Służba Więzienna i sam osadzony mogą dysponować resztą wynagrodzenia za pracę po potrąceniu kosztów pobytu.

Jeżeli ma to znaczenie dla poszkodowanego w sprawie karnej lub dla osób pozostawionych przez niego dowiedzieć się, kiedy osadzony będzie miał zajęcia poza więzieniem, to Służba Więzienna musi z góry powiadomić poszkodowanego lub osoby pozostawione przez niego.

Zmieniono ustawami z dnia 29 czerwca 2007 nr. 83 (wejście w życie dnia 1 listopada 2007 0 zgodnie z rezolucją z dnia 12 października 2007 nr. 1138), 16 grudnia 2016 nr. 98 (wejście w życie dnia 1 stycznia 2017 zgodnie z rezolucją z dnia 16 grudnia 2016 nr. 1604).

§ 21. Zajęcia w czasie wolnym

Służba Więzienna powinna stworzyć warunki dla osadzonych w więzieniu do uczestniczenia w zajęciach w czasie wolnym, w tym umożliwić im uprawianie aktywności fizycznej i działalności kulturalnej.

§ 22. Przebywania na świeżym powietrzu

Tak dalece jak jest to możliwe, osadzeni w więzieniu powinni codziennie mieć możliwość przebywania na świeżym powietrzu.

§ 23. Religia i światopogląd

Służba Więzienna musi dać osadzonym możliwość praktykowania swojej religii i światopoglądu.

§ 24. Reportaże i wywiady

Służba Więzienna może udzielić zezwolenia na zrobienie reportażu z więzienia. Można ustanowić warunki dla takiego zezwolenia w celu zapewnienia spokoju, porządku i bezpieczeństwa w więzieniu.

Osadzeni w więzieniu mają prawo być fotografowani i mogą udzielać wywiadów. Służba Więzienna może stworzyć warunki dla praktycznego korzystania z tego prawa. Służba Więzienna może decydować o czasie i miejscu wywiadu ze względu na spokój, porządek i bezpieczeństwo w więzieniu. Policja musi wyrazić zgodę na wywiad z osadzonym w areszcie, któremu wymierzono określone ograniczenia na mocy norweskiego kodeksu postępowania karnego § 186 drugi ustęp.

Ten, komu udzielono zezwolenia na reportaż zgodnie z pierwszym ustępem, lub kto przeprowadza wywiad z osadzonym w więzieniu, może otrzymać nakaz zachowania w tajemnicy informacji dotyczących warunków bezpieczeństwa w więzieniu. Ten, kto z rozmysłem lub nieumyślnie łamie obowiązek zachowania tajemnicy może zostać ukarany

grzywną lub więzieniem do 6 miesięcy. Usiłowanie jest karane w taki sam sposób. Współdziałanie nie podlega karze.

⁰ Zmieniono ustawą z dnia 19 czerwca 2015 nr. 65 (wejście w życie dnia 1 października 2015).

§ 25. *Organy współpracy*

Jeżeli osadzeni tego pragną, to Służba Więzienna może powołać organy współpracy z przedstawicielami osadzonych i pracowników. Jeżeli kara jest odbywana na oddziale wymienionym w § 10 drugi ustęp, to takie organy są powoływane, jeżeli względy bezpieczeństwa nie stoją temu na przeszkodzie.

Organy współpracy mają za zadanie stworzenie warunków dla dyskusowania kwestii mających znaczenie dla codziennego życia osadzonych. Kwestie dotyczące poszczególnych osób osadzonych w więzieniu lub pracowników, nie mogą być dyskusowane.

§ 26. *Prywatne przedmioty majątkowe*

Służba Więzienna może, z uwagi na spokój, porządek i bezpieczeństwo, wydać postanowienia o tym, jakie przedmioty mogą być zabierane do i z więzienia.

Przedmioty, które są zabierane do lub z więzienia, mogą zostać zbadane, zgodnie z §§ 27 i 28.

Służba Więzienna może tymczasowo zatrzymać pieniądze lub przedmioty, które ktoś usiłuje wziąć do lub z więzienia w sprzeczności z pierwszym ustępem. Jeżeli pieniądze nie zostaną zatrzymane na mocy rozdziału 16 norweskiego kodeksu postępowania karnego, skonfiskowane na mocy § 67 norweskiej ustawy karnej, lub zatrzymane z innego powodu/ na innej podstawie, to muszą one zostać zwrócone osadzonemu przy zwolnieniu go z więzienia, lub kiedy osoba odwiedzająca opuszcza więzienie. Służba Więzienna może zniszczyć alkohol, inne substancje odurzające i leki itp.

⁰ Zmieniono ustawę z dnia 19 czerwca 2015 nr. 65 (wejście w życie dnia 1 października 2015).

§ 27. *Badanie osób i przedmiotów*

Służba Więzienna może na terenie więzienia zbadać osoby i przedmioty przy użyciu urządzeń technicznych lub psa, aby zapobiec zabieraniu do więzienia przedmiotów niedozwolonych. Przy pozytywnym wyniku badania, lub kiedy dana osoba nie współpracuje przy badaniu, personel więzienia może odmówić wpuszczenia tej osoby. W przypadku znalezienia przedmiotów niedozwolonych obowiązują postanowienia w § 26 trzeci ustęp.

Jeżeli badanie wymienione w pierwszym ustępie da pozytywny wynik, lub jeżeli Służba Więzienna tak postanowi z innych powodów, to dana osoba może zostać poddana rewizji osobistej, jeżeli on lub ona wyraża na to zgodę. Jeżeli badanie wymienione w pierwszym

ustępie da pozytywny wynik, lub jeżeli poza tym istnieją podstawy do zakładania, że dana osoba usiłuje wnieść z sobą przedmioty niedozwolone w więzieniu, to taka osoba może zostać zatrzymana przez personel do chwili przybycia policji, pomimo, że osoba ta nie wyraża zgody na rewizję. Jeżeli zostanie znaleziony przedmiot niedozwolony, to obowiązują postanowienie w pierwszym ustępie, drugie i trzecie zdanie odpowiednio.

Badanie wymienione w pierwszym ustępie, dokonane przy użyciu urządzeń technicznych lub psa, w odniesieniu do adwokata i przedstawiciela władz publicznych, w tym również przedstawiciela dyplomatycznego lub konsularnego, może mieć miejsce wyłącznie na oddziale o szczególnie wysokim stopniu zabezpieczenia. Osobom takim można odmówić wstępu tylko w przypadku, jeżeli nie współpracują one przy badaniu. W razie pozytywnego wyniku badania, można zastosować działania kontrolne, jak wspomniano w § 31 trzecim ustęp, por. siódmy ustęp.

Można zażądać ważnej legitymacji od każdej osoby, aby upewnić się o jej tożsamości.

Zanim Służba Więzienna udzieli zezwolenia na odwiedziny u osadzonego, można z góry zasięgnąć informacji o niekaralności odwiedzającego.

Przy używaniu telefonu można z góry sprawdzić tożsamość partnera rozmowy.

Można sfotografować osadzonego, aby upewnić się o prawdziwej tożsamości osoby.

0 Zmieniono ustawą z dnia 24 czerwca 2011 nr. 35.

§ 28. Badanie osadzonego, jego pokoju i rzeczy osobistych.

Służba Więzienna może skontrolować osadzonych, ich pokoje i rzeczy osobiste, aby zapobiegać bałaganowi lub czynom karalnym. Kontrola może być przeprowadzona przy użyciu urządzeń technicznych lub psa, zbadania tożsamości lub rewizji osobistej.

§ 29. Badanie w celu wykrycia używania środków odurzających itp.

Służba Więzienna może nakazać skazanemu, który odbywa karę zgodnie z § 10 pierwszy ustęp, litra a, b, c i d, oddać próbę moczu, próbę wydechowego powietrza lub próbę krwi, albo współpracować przy innych badaniach, które mogą być przeprowadzone bez zagrożeń, ani nie są specjalnie nieprzyjemne, w celu wykrycia używania środków odurzających, znieczulających, preparatów hormonalnych lub innych substancji chemicznych, które nie są legalnie przepisane przez lekarza. Próba krwi może być pobrana tylko przez personel medyczny.

Jeżeli jest prawdopodobne, że skazany ukrywa w swoim organizmie środki uśmierzające, znieczulające, preparaty hormonalne lub inne substancje chemiczne, które nie są legalnie przepisane przez lekarza, to Służba Więzienna może postanowić, że skazany może zostać umieszczony w celi jednoosobowej ze specjalną toaletą. Można zasięgnąć opinii lekarza i uwzględnić ją przy ocenianiu, czy należy użyć takiego środka działania. Podczas pobytu skazany musi mieć regularny nadzór personelu medycznego. Jeżeli jest prawdopodobne, że skazany ukrywa w organizmie substancje, które nie są legalnie przepisane, to Służba Więzienna może również użyć badania radiologicznego, aby wykryć taką substancję. O skierowaniu na takie badanie decyduje lekarz, który ocenia, czy użycie badania

radiologicznego jest uzasadnione, por. Ustawę o ochronie przed promieniowaniem i o używaniu promieniowania § 13.

Jeżeli jest przeważająco prawdopodobne, że osoba osadzona w więzieniu ukrywa w swoim organizmie środki odurzające, środki znieczulające, preparaty hormonalne lub inne substancje chemiczne, które nie są legalnie przepisane przez lekarza, to Służba Więzienna może postanowić, że należy przeprowadzić badanie organizmu osadzonego, lub użyć innych środków, aby wykryć tą substancję. Należy zasięgnąć opinii lekarza i uwzględnić ją przy ocenianiu, czy należy wszcząć takie działanie. Działanie takie może być przeprowadzone tylko przez personel medyczny. Należy z góry uzyskać zgodę władz regionalnych, jeżeli jest to praktycznie możliwe.

⁰ Zmieniono ustawą z dnia 29 czerwca 2007 nr. 83 (wejście w życie dnia 1 listopada 2007 zgodnie z rezolucją z dnia 12 października 2007 nr. 1138).

§ 30. *Przesyłki pocztowe*

Osadzeni mogą wysłać i otrzymywać przesyłki pocztowe, o ile nic innego nie wynika z niniejszych postanowień.

Służba Więzienna musi kontrolować przesyłki pocztowe do i od osadzonych na oddziale o szczególnie wysokim stopniu zabezpieczenia, zanim zostaną one wydane osadzonym lub wysłane. Przesyłki pocztowe do i od osadzonych na oddziale o wysokim stopniu zabezpieczenia muszą być kontrolowane, ale można zaniechać kontroli, o ile względ na bezpieczeństwo nie przemawia przeciwko temu. Przesyłki pocztowe do i od osadzonych w więzieniu o niższym stopniu zabezpieczenia i w mieszkaniu przejściowym należy kontrolować, jeżeli wydaje się to niezbędne ze względu na bezpieczeństwo.

Kontrola przesyłki pocztowej ma być dokonana poprzez otwarcie i przeczytanie przesyłki przed wydaniem jej adresatowi lub wysłaniem, oraz przez zbadanie jej jak wymieniono w § 27 pierwszy ustęp

Na oddziale o szczególnie wysokim poziomie zabezpieczenia można nakazać osadzonym prowadzić korespondencję w języku zrozumiałym dla pracowników więzienia. Na oddziale o wysokim poziomie zabezpieczenia można w wyjątkowych przypadkach i po dokonaniu indywidualnej oceny nakazać osadzonym prowadzenie korespondencji w języku zrozumiałym dla pracowników.

Służba Więzienna może odmówić wydania adresatowi lub wysłania przesyłki pocztowej do lub od osadzonego w więzieniu, jeżeli przesyłka zawiera informacje o planowaniu lub przeprowadzeniu działań, które zakłócają spokój, porządek i bezpieczeństwo. Należy zaznaczyć osadzonego z tą częścią przesyłki, która może być przekazana jemu bez szkody.

Przesyłka, którą osadzony już otrzymał, może zostać skontrolowana zgodnie z trzecim ustępem.

Przesyłka do lub od adwokata i przedstawiciela władz publicznych, w tym reprezentanta dyplomatycznego lub konsularnego, może być zbadana zgodnie z § 27 trzeci ustęp. Kontrola w formie przeczytania nie może mieć miejsca. Przesyłka musi zawsze być otworzona w obecności osadzonego.

Służba Więzienna może, zgodnie z bliższymi postanowieniami, udzielić osadzonemu zezwolenia na komunikację elektroniczną z tekstem, dźwiękiem i obrazem, jeżeli wzgląd na bezpieczeństwo lub właściwe gospodarowanie zasobami nie przemawia przeciwko temu. Postanowienia w drugim do szóstego ustępu obowiązują odpowiednio.

Zmieniono ustawami 29 czerwca 2007 nr. 83 (wejście w życie dnia 1 listopada 2007 zgodnie z rezolucją z dnia 12 października 2007 nr. 1138), 29 czerwca 2007 nr. 84 (wejście w życie dnia 1 listopada 2007 zgodnie z rezolucją z dnia 12 października 2007 nr. 1139), 16 grudnia 2016 nr. 98 (wejście w życie dnia 1 stycznia 2017 zgodnie z rezolucją z dnia 16 grudnia 2016 nr. 1604).

§ 31. *Odwiedziny*

Osadzeni w więzieniu mogą przyjmować odwiedzających, jeżeli nic innego nie wynika z niniejszego postanowienia.

Służba Więzienna musi kontrolować odwiedziny na oddziale o szczególnie wysokim poziomie zabezpieczenia. Odwiedziny w więzieniu o wysokim poziomie zabezpieczenia należy kontrolować, ale można zaniechać kontroli, jeżeli względy bezpieczeństwa nie przemawiają przeciwko temu. Odwiedziny w więzieniu o niższym stopniu zabezpieczenia i w mieszkaniu zastępczym powinny być kontrolowane, jeżeli wydaje się to niezbędne ze względu na bezpieczeństwo.

Kontrola podczas odwiedzin może mieć formę obecności pracownika więzienia podczas odwiedzin, podsłuchiwanie rozmowy, użycia oszklonanej ściany lub poprzez zabronienie kontaktu fizycznego między osadzonym a odwiedzającym. Jeżeli względy bezpieczeństwa czynią niezbędnym podsłuchiwanie rozmowy, to nakazuje się osadzonemu i odwiedzającemu prowadzić rozmowę w języku zrozumiałym dla pracownika więzienia. Można zastosować kilka środków kontroli równocześnie, jeżeli jest to niezbędne. Nie należy stosować ostrzejszych metod kontroli, niż jest to niezbędne.

Służba Więzienna może odmówić odwiedzin, jeżeli istnieją podstawy do zakładania, że te odwiedziny zostaną nadużyte do zaplanowania lub dokonania czynu karalnego, uchylania się od odbywania kary lub czynów, które mogą zakłócić spokój, porządek i bezpieczeństwo. Jeżeli odwiedziny mają duże znaczenie dla osadzonego i kontrola jest wystarczająca, aby zapobiec nadużyciu odwiedzin do celów wymienionych w pierwszym zdaniu niniejszego ustępu, to odwiedziny powinny być kontrolowane, ale nie zabronione.

Odwiedzający może zostać skontrolowany zgodnie z § 27 pierwszy, drugi, czwarty i piąty ustęp.

Można skontrolować adwokata i przedstawiciela władz publicznych, w tym przedstawiciela dyplomatycznego lub konsularnego, zgodnie z § 27 ustęp drugi do piątego. Kontrola podczas odwiedzin w formie podsłuchiwanie rozmowy nie może mieć miejsca.

Odwiedziny powinny być przeprowadzane w pokoju przeznaczonym do odwiedzin. Więzienie musi stworzyć warunki, aby odwiedziny dzieci mogły być przeprowadzone w sposób oszczędzający ich uczucia. W przypadku naruszenia zasad odwiedzin można przerwać odwiedziny.

Osadzeni w wieku poniżej 18 lat mogą być odwiedzani w więzieniu przez okres do trzech dni przez rodzinę, która zamieszkuje w tym czasie w pobliżu więzienia, jeżeli nie narusza to bezpieczeństwa. Służba Więzienna wydaje przepis o przeprowadzaniu wizyty bliskiej rodziny osadzonego i udziela dofinansowania dla takich wizyt..

0 Zmieniono ustawą z dnia 29 czerwca 2007 nr. 84 (wejście w życie dnia 1 listopada 2007 zgodnie z rezolucją z dnia 12 października 2007 nr. 1139), 20 stycznia 2012 nr. 6 (wejście w życie dnia 30 października 2015 zgodnie z rezolucją z dnia 30 października 2015 nr. 1233).

§ 32. *Rozmowy telefoniczne*

Osadzeni w więzieniu powinni móc telefonować, o ile nic innego nie wynika z niniejszego postanowienia.

Służba Więzienna musi kontrolować rozmowy telefoniczne do i od osadzonych na oddziale o szczególnie wysokim stopniu zabezpieczenia. Rozmowy telefoniczne do i od osadzonych w więzieniu o wysokim stopniu zabezpieczenia powinny być kontrolowane, ale można zaniechać kontroli, o ile względy bezpieczeństwa nie przemawiają przeciwko temu. Rozmowy telefoniczne do i od osadzonych w więzieniu o niskim stopniu zabezpieczenia i w mieszkaniu przejściowym powinny być kontrolowane, jeżeli wydaje się to niezbędne ze względu na bezpieczeństwo.

Kontrola rozmowy telefonicznej ma miejsce poprzez podsłuchiwanie rozmowy. Należy z góry ostrzec strony rozmowy o podsłuchu. Można nakazać stronom, aby prowadziły rozmowę w języku zrozumiałym dla pracowników więzienia. Badanie tożsamości stron rozmowy może być przeprowadzenie podczas rozmowy.

Służba Więzienna może odmówić osadzonemu rozmawiania przez telefon, jeżeli istnieją podstawy do zakładania, że rozmowa telefoniczna może zostać nadużyta do zaplanowania lub przeprowadzenia czynu karalnego, uchylenia się od odbywania kary lub działań, które zakłócą spokój, porządek i bezpieczeństwo. Jeżeli rozmowa telefoniczna ma duże znaczenie dla osadzonego i kontrola jest wystarczająca dla zapobieżenia nadużyciu rozmowy do celów wymienionych w pierwszym zdaniu w niniejszym ustępie, to rozmowa powinna być kontrolowana, ale nie należy odmówić przeprowadzenia jej.

Rozmowy telefoniczne mogą zostać nagrane, jeżeli jest prawdopodobne, że osadzony planuje uchylić się od odbywania kary. Strony rozmowy powinny być z góry ostrzeżone o tym, że rozmowa zostanie nagrana.

Rozmowy telefoniczne do i od adwokata i przedstawiciela władz publicznych, w tym przedstawiciela dyplomatycznego lub konsularnego, mogą być kontrolowane zgodnie z § 27 szósty ustęp, przed rozpoczęciem rozmowy. Rozmowa taka nie może być podsłuchiwana, ani nagrana.

0 Zmieniono ustawą z dnia 29 czerwca 2007 nr. 84 (wejście w życie dnia 1 listopada 2007 zgodnie z rezolucją z dnia 12 października 2007 nr. 1139).

§ 33. *Urlop z więzienia*

Jeżeli względy bezpieczeństwa nie przemawiają przeciwko temu, to Służba Więzienna może udzielić osadzonemu krótkiego urlopu, jeżeli szczególne i ważne powody przemawiają za tym, lub jeżeli urlop uważany jest za wskazany dla dalszego odbywania kary.

Osadzonym można udzielić zwykłego urlopu dopiero po odbyciu części kary.

Przy ocenianiu, czy urlop jest właściwy z punktu widzenia bezpieczeństwa, na podstawie tego, w jakim stopniu Służba Więzienna zna osadzonego i jego zachowanie podczas odbywania kary, należy w szczególności przywiązać wagę do tego, czy istnieją podstawy do zakładania, że osadzony popełni nowy czyn karalny, będzie uchylać się od odbywania kary lub naruszy założenia i warunki dla udzielenia urlopu, ustalone zgodnie z § 36 pierwszy i drugi ustęp.

§ 34. Dostarczenie osadzonego na przesłuchanie lub na rozprawę sądową

Służba Więzienna może dostarczyć osadzonego na przesłuchanie lub na rozprawę sądową poza więzieniem, w towarzystwie pracownika więzienia.

§ 35. Przerwanie odbywania kary

Służba Więzienna może postanowić, że odbywanie kary należy przerwać, jeżeli stan zdrowia osadzonego wymaga tego, lub jeżeli zachodzą inne szczególnie ważne powody, którym nie można zaradzić w inny sposób.

§ 36. Ustalanie warunków dla urlopów i przerw w odbywaniu kary

Warunkiem jest, że podczas urlopu i przerwy w odbywaniu kary, osadzony nie popełni czynu karalnego, będzie przebywać pod podanym adresem, będzie przestrzegać ustalonych warunków zgodnie z drugim ustępem i stawi się z powrotem w więzieniu w stanie trzeźwym i w ustalonym czasie. Podczas urlopu osadzony musi ponadto zaniechać używania środków odurzających, środków znieczulających, preparatów hormonalnych lub innych substancji chemicznych, które nie są mu legalnie przepisane przez lekarza.

Służba Więzienna musi ustalić szczególne warunki, jeżeli wydaje się to niezbędne dla bezpiecznego odbycia urlopu lub przerwy w odbywaniu kary. Między innymi można postanowić, że osadzony powinien

- a) Zgłosić się do określonych władz lub osób,
- b) Meldować się u policji lub u Służby Więziennej w ustalonym czasie,
- c) Zażywać antabuse lub inne przepisane lekarstwa,
- d) Oddać próbę moczu lub próbę wydychanego powietrza przed wyjściem
- e) Być zabrany i odwieziony z powrotem do więzienia przez określone osoby,

- f) Przestrzegać postanowień o miejscu pobytu,
 - g) Zaniechać przebywania z określonymi osobami, lub
- Podczas przerwy w odbywaniu kary zaniechać używania środków odurzających, środków znieczulających, preparatów hormonalnych lub innych substancji chemicznych.
- h) Zakazu spożywania alkoholu może być uchylony tylko w przypadku, jeżeli nie wzbudza to zastrzeżeń ze względu na bezpieczeństwo..

Jeżeli znajomość pory urlopu osadzonego lub przerwy w odbywaniu jego kary ma znaczenie dla poszkodowanego w sprawie karnej lub dla osób pozostawionych przez niego, to Służba Więzienna powinna z góry ostrzec o tym poszkodowanego lub osoby pozostawione przez niego. Ostrzeżenie o tym powinno również zawierać informacje o warunkach ustanowionych na mocy § 36 drugi ustęp litra f) i g), jeżeli te warunki dotyczą bezpośrednio poszkodowanego lub osoby pozostawione przez niego.

Należy zaproponować skazanemu i poszkodowanemu procedurę pojednawczą. Jeżeli strony zawrą umowę o tym, że są zgodne odnośnie przestrzegania postanowień o miejscu pobytu, lub zaniechaniu przebywania z określonymi osobami, to Służba Więzienna uwzględni taką umowę przy ustalaniu warunków urlopu lub przerwy w odbywaniu kary. Służba Więzienna nie musi jednak uwzględnić takiej umowy, jeżeli będzie ona niesprawiedliwa dla poszkodowanego lub dla skazanego.

Zmieniono ustawami z dnia 29 czerwca 2007 nr. 83 (wejście w życie dnia 1 listopada 2007 zgodnie z rezolucją z dnia 12 października 2007 nr. 1138), 14 czerwca 2013 nr. 44, 20 czerwca 2014 nr. 49 (wejście w życie dnia 1 lipca 2014 zgodnie z rezolucją z dnia 20 czerwca 2014 nr. 795).

§ 37. *Wyłączenie ze wspólnoty, jako środek zapobiegawczy*

Służba Więzienna może postanowić, że osadzonego należy wyłączyć ze wspólnoty całkowicie lub częściowo, jeżeli jest to niezbędne, aby

- a) Zapobiec dalszemu, szczególnie negatywnemu wpływowi osadzonego na otoczenie w więzieniu,
- b) Zapobiec temu, że osadzony naraża samego siebie na obrażenia, albo używa przemocy lub gróźb w stosunku do innych osób,
- c) Zapobiec znacznej szkodzie materialnej,
- d) Zapobiec czynom karalnym, albo
- e) Zachować spokój, porządek i bezpieczeństwo.

W odniesieniu do osadzonych w wieku poniżej 18 lat obowiązują postanowienia w pierwszym ustępie litra b) do e), jednak tak, że wyłączenie może być wprowadzone tylko w przypadku, jeżeli jest to absolutnie konieczne i jeżeli z góry wypróbowano środki mniej interwencyjne, które nie dały pożądanego skutku, lub były wyraźnie niewystarczające.

Służba Więzienna może wydać postanowienie o częściowym wyłączeniu ze wspólnoty, jeżeli jest to wystarczające dla zapobieżenia czynom wymienionym w pierwszym ustępie litra a) do e) i w drugim ustępie.

Całkowite lub częściowe wyłączenie ze wspólnoty na mocy pierwszego, drugiego lub trzeciego ustępu nie powinno być utrzymane przez czas dłuższy, niż jest to niezbędne i Służba Więzienna musi na bieżąco oceniać, czy nadal istnieją postawy do wyłączenia.

Jeżeli całkowite wyłączenie ze wspólnoty przekracza 14 dni, to władze więzienne na szczeblu regionalnym muszą zdecydować, czy osadzony nadal ma być wyłączony. Jeżeli wyłączenie przekracza 42 dni łącznie, należy to zgłosić do Centralnego Zarządu Norweskiej Służby Więziennej. Następnie należy meldować to Centralnego Zarządu co 14 dni. Wyłączenie na mocy pierwszego ustępu (a) do e) może trwać ponad jeden rok tylko w przypadku, jeżeli sam osadzony tego pragnie. Decyzja o wyłączeniu osoby w wieku poniżej 18 lat musi niezwłocznie być zgłoszona władzom na szczeblu regionalnym. Służba Więzienna musi na bieżąco oceniać, czy istnieją podstawy do dalszego stosowania tego środka. Jeżeli wyłączenie przekracza 3 dni, to należy przesłać sprawę na szczebel regionalny do dalszego rozważenia. Jeżeli wyłączenie przekracza 5 dni, to należy przesłać meldunek do Centralnego Zarządu Norweskiej Służby Więziennej. [Całkowite wyłączenie osadzonego w wieku poniżej 18 lat nie może w żadnym wypadku przekraczać 7 dni.]¹

Jeżeli częściowe wyłączenie ze wspólnoty przekracza 30 dni, to należy zgłosić to władzom więziennym na szczeblu regionalnym. Jeżeli częściowe wyłączenie ze wspólnoty osadzonego w wieku poniżej 18 lat przekracza 7 dni, to Centralny Zarząd Norweskiej Służby Więziennej musi ustosunkować się do kwestii, czy osadzony nadal ma być wyłączony. Następnie należy przesyłać meldunki w tej sprawie do Centralnego Zarządu co 7 dni.

Wyłączenie należy stosować z ostrożnością tak, aby nikt nie doznał niepotrzebnej szkody lub cierpień. Osadzony, który jest całkowicie wyłączony ze wspólnoty, musi wielokrotnie w ciągu dnia być monitorowany przez personel więzienia. Należy powiadomić lekarza o wyłączeniu bez nieuzasadnionej zwłoki. Osadzony w wieku poniżej 18 lat musi mieć ciągły dozór.

Służba Więzienna może postanowić, że wszyscy lub niektórzy osadzeni muszą być całkowicie lub częściowo wyłączeni ze wspólnoty, jeżeli jest prawdopodobne, że nieokreślona liczba osadzonych popełniła, lub jest w trakcie popełniania czynów wymienionych w pierwszym ustępie, lub jeżeli nagłe okoliczności lokalowe lub personalne czynią to niezbędnym. Takie wyłączenie może być utrzymane w okresie do 3 dob. Władze więzienne na szczeblu regionalnym mogą przedłużyć takie wyłączenie maksymalnie o 3 dalsze doby, jeżeli wymagają tego szczególne okoliczności. W odniesieniu do osadzonych w wieku poniżej 18 lat obowiązuje ustęp dziesiąty.

Służba Więzienna może postanowić, że osadzony może zostać całkowicie lub częściowo wyłączony ze wspólnoty, jeżeli warunki lokalowe lub personalne tego wymagają, lub jeżeli osadzony sam tego pragnie. Dla osadzonych w wieku poniżej 18 lat obowiązuje ustęp dziesiąty.

Służba Więzienna może postanowić, że osadzony w wieku poniżej 18 lat musi być całkowicie lub częściowo wyłączony, jeżeli nagłe okoliczności lokalowe lub personalne czynią to niezbędnym, lub jeżeli sam osadzony tego pragnie i uważa się to za absolutnie konieczne. Warunkiem tego jest, że wypróbowano na próżno mniej drastycznie rozwiązania, które okazały się wyraźnie niedostateczne. Decyzja o wyłączeniu osoby w wieku poniżej 18

lat musi być niezwłocznie zgłoszona władzom więziennym na szczeblu regionalnym. Wyłączenie takie może być utrzymane przez maksymalnie 2 doby. Władze więzienne na szczeblu regionalnym mogą przedłużyć wyłączenie o maksymalnie 2 doby, jeżeli szczególne powody czynią to niezbędnym. W takim przypadku należy równocześnie przesłać meldunek do Centralnego Zarządu Norweskiej Służby Więziennej. Wyłączenie musi być stosowane z ostrożnością tak, aby nikt nie poniósł niepotrzebnej szkody lub cierpień. Osadzony w wieku poniżej 18 lat musi być pod ciągłym dozorem. Służba Więzienna może ustanowić bliższe zasady dotyczące wyłączenia osadzonych w wieku poniżej 18 lat, oraz środków mających na celu przeciwdziałanie negatywnym następstwom tego.

§ 17 drugi ustęp znajduje zastosowanie przy wyłączeniu ze wspólnoty na oddziałach wymienionych w § 10 drugi ustęp.

Zmieniono ustawami z dnia 14 czerwca 2013 nr. 44, 28 lutego 2014 nr. 3, 20 stycznia 2012 nr. 6 (wejście w życie dnia 30 października 2015 zgodnie z rezolucją z dnia 30 października 2015 nr. 1233, za wyjątkiem piątego ustępu, ostatnie zdanie), które zmieniono 0 ustawą z dnia 28 lutego 2014 nr. 3, 22 kwietnia 2016 nr. 3 (wejście w życie dnia 22 kwietnia 2016 zgodnie z rezolucją z dnia 22 kwietnia 2016 nr. 407). Zmieniono ustawą z dnia 20 stycznia 2012 nr. 6 (wejście w życie dnia zgodnie z decyzją Króla Norwegii, piąty ustęp, ostatnie zdanie).

1 To zdanie nie otrzymało daty wejścia w życie.

§ 38. *Stosowanie środków przymusu bezpośredniego w więzieniu*

Służba Więzienna może używać celi bezpieczeństwa, łóżka bezpieczeństwa lub innego zatwierdzonego środka zabezpieczającego w celu

- a) Zapobieżenia poważnemu atakowi lub szkodom osobowym,
- b) Zapobieżenia wykonaniu poważnych gróźb lub poważnym szkodom majątkowym,
- c) Zapobieżenia poważnym zamieszkom lub rozruchom,
- d) Zapobieżenia ucieczce z więzienia, podczas transportu lub z miejsca przeznaczenia,
- e) Zapobieżenia nielegalnemu wtargnięciu do więzienia, lub
- f) Zabezpieczenia dostępu do pokoju zablokowanego lub zabarykadowanego.

Służba Więzienna ma stosować środki przymusu tylko w przypadkach, jeżeli okoliczności czynią to absolutnie koniecznym i gdy mniej drastyczne środki były bezskutecznie wypróbowane, lub były w sposób oczywisty niewystarczające. Środki przymusu muszą być używane z ostrożnością tak, aby nikt nie poniósł niepotrzebnej szkody lub cierpień. Należy w miarę możliwości zasięgnąć opinii lekarza przy ocenianiu, czy należy wydać decyzję o użyciu celi bezpieczeństwa lub łóżka bezpieczeństwa. Służba Więzienna musi na bieżąco ocenić, czy istnieją podstawy do przedłużenia stosowania danego środka bezpieczeństwa.

W odniesieniu do osadzonych w wieku poniżej 18 lat można użyć środków przymusu, tylko w przypadku, jeżeli jest to absolutnie konieczne i gdy mniej drastyczne środki były bezskutecznie wypróbowane, lub będą one oczywiście niewystarczające. Środki przymusu muszą być używane z ostrożnością tak, aby nikt nie poniósł niepotrzebnej szkody lub cierpień. Należy w miarę możliwości zasięgnąć opinii lekarza przy ocenianiu, czy należy

wydać decyzję o użyciu celi bezpieczeństwa lub łóżka bezpieczeństwa. Osadzeni w wieku poniżej 18 lat muszą być pod ciągłym dozorem. Służba Więzienna musi na bieżąco ocenić, czy istnieją podstawy do przedłużenia stosowania danego środka bezpieczeństwa.

Użycie łóżka bezpieczeństwa przez okres ponad 24 godzin należy zgłosić do władz więziennych na szczeblu regionalnym, które zajmą stanowisko w kwestii, czy należy przedłużyć użycie tego środka bezpieczeństwa. Kwestię tą należy ponownie ocenić po 24 godzinach. Kiedy stosowanie łóżka bezpieczeństwa przekracza 3 doby należy zgłosić to do Centralnej Dyrekcji Norweskiej Służby Więziennej. W przypadku osadzonego w wieku poniżej 18 lat użycie łóżka bezpieczeństwa musi natychmiast zostać zgłoszone na szczebel regionalny, gdzie zostanie podjęta decyzja, czy należy nadal stosować ten środek bezpieczeństwa. Środek ten musi zostać zgłoszony do Centralnej Dyrekcji Norweskiej Służby Więziennej, kiedy stosowanie łóżka bezpieczeństwa przekracza 24 godziny.

Stosowanie celi bezpieczeństwa dłużej niż przez 3 doby musi być zgłoszone do władz więziennych na szczeblu regionalnym, gdzie zostanie podjęta decyzja czy należy przedłużyć stosowanie tego środka bezpieczeństwa. Kiedy stosowanie tego środka przewyższa 6 dób, należy to zgłosić do Centralnej Dyrekcji Norweskiej Służby Więziennej. W przypadku osadzonych w wieku poniżej 18 lat użycie celi bezpieczeństwa, które przewyższa 24 godziny musi być zgłoszone do władz więziennych na szczeblu regionalnym, gdzie zostanie podjęta decyzja, czy należy nadal stosować ten środek bezpieczeństwa. Środek ten musi zostać zgłoszony do Centralnej Dyrekcji Norweskiej Służby Więziennej, kiedy stosowanie łóżka bezpieczeństwa przekracza 3 doby.

Zmieniono ustawami z dnia 28 lutego 2014 nr. 3, 20 stycznia 2012 nr. 6 (wejście w życie 0 dnia 30 października 2015 zgodnie z rezolucją z dnia 30 października 2015 nr. 1233), która została zmieniona ustawą z dnia 28 lutego 2014 nr. 3.

§ 39. Natychmiastowe wyłączenie w następstwie naruszenia warunków odbywania kary więzienia, kary więzienia z zabezpieczeniem, oraz innych specjalnych reakcji karnych.

Jeżeli jest prawdopodobne, że osadzony popełnił czyn mogący spowodować reakcję wymienioną w § 40 drugi ustęp litra c), d) i e), to Służba Więzienna może wyłączyć osadzonego ze wspólnoty na okres do 24 godzin. Natychmiastowe wyłączenie ze wspólnoty nie może być stosowane w stosunku do osadzonych w wieku poniżej 18 lat.

Zmieniono ustawami z dnia 21 grudnia 2005 nr. 131 (wejście w życie dnia 1 stycznia 2006 0 zgodnie z rezolucją z dnia 21 grudnia 2005 nr. 1580), 20 stycznia 2012 nr. 6 (wejście w życie dnia 30 października 2015 zgodnie z rezolucją z dnia 30 października 2015 nr. 1233).

§ 40. Reakcje na naruszenia warunków odbywaniu kary więzienia, kary więzienia z zabezpieczeniem i specjalnych reakcji karnych.

Służba Więzienna może wymierzyć reakcję karną na mocy niniejszego postanowienia, jeżeli osadzony rozmyślnie lub nieumyślnie złamał zasady przestrzegania spokoju, porządku i dyscypliny, lub założeń i warunki ustalone na mocy niniejszej ustawy. Obejmuje to naruszenia popełnione podczas tymczasowej nieobecności w więzieniu lub podczas transportu do i z więzienia. Reakcja karna może również być zastosowana w stosunku do osoby współdziałającej w tym naruszeniu.

Można zastosować następujące reakcje

- a) Pisemne upomnienie,
- b) Utrata kieszonkowego przez określony okres,
- c) Utrata przywilejów,
- d) Wyłączenie ze wspólnoty w czasie wolnym lub z innych zajęć w czasie wolnym na okres do 20 dni, za naruszenie tej samej sprawy, która jest przedmiotem reakcji, lub
- e) Utrata prawa do urlopu w okresie do czterech miesięcy.

Skazany, który odbywa karę poza więzieniem na mocy § 16 może otrzymać pisemne upomnienie, jeżeli nie zostanie postanowione przeniesienie jego z powrotem do więzienia na mocy § 14 czwarty ustęp. Jeżeli skazany w następstwie naruszenia jest lub będzie przeniesiony z powrotem do więzienia, to można postanowić, że wymierzy się jemu reakcje karne tylko w przypadku, jeżeli skazany uchylał się od odbywania kary.

Jeżeli osadzony popełnił kilka naruszeń, to Służba Więzienna może wydać postanowienie o reakcji wspólnej. Postanowienie o utracie jednego zezwolenia może zostać wydane na dodatek do reakcji na mocy drugiego ustępu, litra a), b), d) i e). Alternatywnie Służba Więzienna może postanowić, że osadzony traci dwa zezwolenia. Nie można jednak wymierzyć takiej reakcji, jeżeli osadzony w następstwie naruszenia jest lub będzie przeniesiony do bardziej restrykcyjnego więzienia, chyba że osadzony uchylał się od odbywania kary.

Reakcja karna może być wymierzona z zawieszeniem, z okresem próbnym wynoszącym trzy miesiące. Jeżeli osadzony w okresie próbnym popełni nowe naruszenie, to okres próbny ulega przerwaniu. W takich przypadkach Służba Więzienna postanowi wymierzyć nową wspólną reakcję.

Jeżeli względy zdrowotne lub inne względy specjalne przemawiają za tym, to reakcja karna może zostać przerwana lub umorzona w całości lub częściowo. Jeżeli wykonywanie przerwanej reakcji nie zostanie wznowione w terminie do trzech miesięcy, to reakcja zostaje umorzona.

Ten, kto rozmyślnie lub poprzez rażące zaniedbanie uchyla się od stosowania się do nakazów wymienionych w § 461 pierwszy ustęp norweskiego kodeksu postępowania karnego, jest karany grzywną lub więzieniem do 3 miesięcy. Możliwe jest również skazanie na karę poniżej 14 dni więzienia. Pierwsze zdanie nie dotyczy zaniechania stawienia się na odsłuzenie kary w postaci pracy społecznie użytecznej, co rozpatruje się zgodnie z postanowieniami o naruszeniu, por. § 58.

Jeżeli znajomość faktu, że skazany uchyla się od odbywania kary więzienia, kary więzienia z zabezpieczeniem lub specjalnych reakcji karnych ma znaczenie dla poszkodowanego w sprawie karnej lub dla osób pozostawionych przez niego, to Służba Więzienna musi jak najszybciej ostrzec poszkodowanego lub osoby przez niego pozostawione o takim uchylaniu się od odbywania kary.

⁰ Zmieniono ustawami z dnia 21 grudnia 2005 nr. 131 (wejście w życie dnia 1 stycznia 2006 zgodnie z rezolucją z dnia 21 grudnia 2005 nr. 1580), 29 czerwca 2007 nr. 83 (wejście w

życie dnia 1 listopada 2007 zgodnie z rezolucją z dnia 12 października 2007 nr. 1138), 29 czerwca 2007 nr. 84 (wejście w życie dnia 1 listopada 2007 zgodnie z rezolucją z dnia 12 października 2007 nr. 1139), 14 czerwca 2013 nr. 44, 19 czerwca 2015 nr. 65 (wejście w życie dnia 1 października 2015). Zmieniono ustawą z dnia 20 stycznia 2012 nr. 6 (wejście w życie kiedy postanowi Król Norwegii).

§ 41. *Przygotowania do zwolnienia z więzienia*

Służba Więzienna musi odpowiednio wcześniej przygotować zwolnienie na próbę i przyczynić się do stworzenia warunków sprzyjających temu. Dotyczy to w miarę możliwości również osadzonych odbywających krótsze kary więzienia. Należy w niezbędnym stopniu nawiązać kontakt z władzami publicznymi, organizacjami lub osobami prywatnymi, które mogą być pomocne dla osiągnięcia uporządkowanych warunków mieszkaniowych, pracy, nauki lub innych środków działania, które mogą przyczynić się do praworządnego stylu życia po zwolnieniu.

§ 42. *Zwolnienie z więzienia*

Służba Więzienna może zwolnić skazanego na próbę, kiedy ten ostatni odbył dwie trzecie kary i co najmniej 60 dni, wliczając pobyt w areszcie tymczasowym. Jeżeli zwolnienie na próbę powoduje, że reszta kary będzie mniejsza niż 14 dni, to zwolnienie na próbę może mieć miejsce tylko w przypadku, jeżeli ważne powody przemawiają za tym. Skazany, który został skazany za granicą na karę ponad 30 lat więzienia, i który jest przekazany do odbywania kary w Norwegii, może zostać zwolniony na próbę po przebywaniu w więzieniu przez co najmniej 20 lat.

Służba Więzienna może postanowić, że skazany, która nie jest już uwięziony, ale który spełnia warunki dla zwolnienia na próbę zgodnie z pierwszym ustępem, może być zwolniony na próbę bez ponownego osadzenia w więzieniu.

Jeżeli połowa kary więzienia i co najmniej 60 dni więzienia są odbyte, wliczając pobyt w areszcie tymczasowym, to Służba Więzienna może zwolnić skazanego z więzienia, jeżeli względy szczególne przemawiają za tym.

Służba Więzienna może zwolnić skazanego na krótko przed normalnym terminem, w którym miał on być zwolniony.

Służba Więzienna nie może postanowić zwolnić osadzonego na próbę, jeżeli całościowa ocena okoliczności czyni zwolnienie niewskazanym. Służba Więzienna musi przywiązać szczególną wagę do zachowania skazanego podczas odbywania kary, i czy istnieją podstawy do zakładania, że skazany popełni nowe czyny karalne w okresie próbnym.

Jeżeli informacja o tym, kiedy skazany zostanie zwolniony z więzienia ma znaczenie dla poszkodowanego w sprawie karnej lub dla osób pozostawionych przez niego, to Służba Więzienna musi z góry ostrzec poszkodowanego lub osoby pozostawione przez niego. Można również powiadomić, jeżeli zwolniony zmienia miejsce zamieszkania w okresie próbnym i jeżeli ma to znaczenie dla poszkodowanego w sprawie karnej lub dla osób pozostawionych przez niego.

Ostrzeżenie na mocy tego paragrafu może również obejmować informacje o warunkach ustanowionych na mocy § 43 drugi ustęp litra d) i e), jeżeli te warunki dotyczą bezpośrednio poszkodowanego w sprawie karnej lub osób pozostawionych przez niego.

Okres próbny upływa w chwili, kiedy wymierzona kara więzienia byłaby odbyta w całości.

Zmieniono ustawami z dnia 29 czerwca 2007 nr. 83 (wejście w życie dnia 1 listopada 2007 0 zgodnie z rezolucją z dnia 12 października 2007 nr. 1138), 14 czerwca 2013 nr. 44, 16 grudnia 2016 nr. 98 (wejście w życie dnia 1 jan 2017 zgodnie z rezolucją z dnia 16 grudnia 2016 nr. 1604).

§ 43. *Ustalanie i zmiana warunków dla zwolnienia z więzienia na próbę*

Warunkiem dla zwolnienia z więzienia na próbę jest, że osoba zwolniona nie popełni nowego czynu karnego w okresie próbnym.

Jeżeli wydaje się to konieczne dla przeprowadzenia zwolnienia na próbę w bezpieczny sposób, to Służba Więzienna może ustanowić warunek, że osoba zwolniona na próbę musi zgłaszać się do Służby Więziennej przez ograniczony okres czasu w stanie trzeźwym. Jeżeli wydaje się to konieczne dla przeprowadzenia zwolnienia na próbę w bezpieczny sposób, to Służba Więzienna ustali, że w okresie, kiedy zwolniony na próbę ma obowiązek meldowania się, musi on również

- a) Przestrzegać postanowień o miejscu zamieszkania,
- b) Stawić się w stanie trzeźwym u władz publicznych, osoby lub organizacji wskazanej przez Służbę Więzienną,
- c) Dotrzymać postanowień o leczeniu,
- d) Dotrzymać postanowień o miejscu pobytu, pracy lub nauki, lub
- e) Zaniechać przebywania z określonymi osobami.

Jeżeli wydaje się to koniecznym dla bezpiecznego przeprowadzenia zwolnienia na próbę, to w okresie, kiedy zwolniony na próbę ma obowiązek meldowania się, ustalone warunki mogą zostać uchylone lub zmienione, albo Służba Więzienna może ustalić nowe warunki, jak wspomniano w drugim ustępie. W razie podejrzenia o złamanie warunków ustalonych na mocy § 43, można podjąć kroki zgodnie z § 56.

Służba Więzienna może przedłużyć okres, w którym obowiązuje meldowanie się, do upływu okresu próbnego na tych samych warunkach, jak wspomniano w trzecim ustępie.

Należy zaproponować skazanemu i poszkodowanemu procedurę pojednawczą. Jeżeli strony zawrą umowę o tym, że są zgodne co do przestrzegania postanowień o miejscu pobytu, lub zaniechaniu przebywania z określonymi osobami, to Służba Więzienna uwzględni taką umowę przy ustalaniu warunków dla zwolnienia na próbę. Służba Więzienna nie musi uwzględnić takiej umowy, jeżeli będzie ona niesprawiedliwa dla poszkodowanego lub dla skazanego.

0 Zmieniono ustawą z dnia 20 czerwca 2014 nr. 49 (wejście w życie dnia 1 juli 2014 zgodnie z rezolucją z dnia 20 czerwca 2014 nr. 795).

§ 44. *Naruszenie warunków dla zwolnienia na próbę w okresie, kiedy obowiązuje meldowanie się u Służby Więziennej*

Jeżeli osoba zwolniona na próbę narusza z rozmysłem lub nieumyślnie warunki ustalone zgodnie z § 43 drugi ustęp, to Służba Więzienna może nakazać zwolnionemu na próbę stawienie się na rozmowę w celu zaostrożenia warunków. Podczas tej rozmowy osoba zwolniona na próbę zostanie zaznajomiona z następstwami naruszenia warunków. Jeżeli wydaje się to niezbędne dla zapobieżenia nowym naruszeniom, to Służba Więzienna musi ustalić warunki zgodnie z § 43 drugi ustęp, lub nowe warunki, zgodnie z którymi osoba zwolniona na próbę musi

- a) Zaniechać używania środków odurzających, środków znieczulających, preparatów hormonalnych lub innych substancji chemicznych, które nie były legalnie przepisane, lub
- b) Przestrzegać postanowień o obowiązku meldowania się u policji lub u Służby Więziennej na dodatek do obowiązku meldowania się zgodnie z § 43 drugi ustęp.

Jeżeli po przeprowadzeniu przez Służbę Więzienną rozmowy zaostrażającej lub po ustaleniu warunków zgodnie z pierwszym ustępem, osoba zwolniona na próbę ponownie narusza warunki, to władze więzienne na szczeblu regionalnym mogą wnieść sprawę do sądu rejonowego z wnioskiem o ponowne osadzenie w więzieniu, celem pełnego lub częściowego wykonania kary. Postanowienia o zmianie wyroku skazującego na pracę społecznie użyteczną zgodnie z § 52 pierwszy ustęp litra a) norweskiej ustawy karnej, znajdują odpowiednio zastosowanie w sprawach dotyczących ponownego osadzenia w więzieniu celem wykonania pozostałej kary po zwolnieniu na próbę. § 58, drugi ustęp drugie zdanie obowiązuje odpowiednio.

Jeżeli osoba zwolniona na próbę zaniecha stawienia się na rozmowę zaostrażającą zgodnie z pierwszym ustępem, to odbywanie kary może zostać przerwane. To samo obowiązuje, jeżeli po rozmowie zaostrażającej zwolniony na próbę ponownie złamie warunki. Jeżeli władze więzienne na szczeblu regionalnym wniosą sprawę do sądu na mocy drugiego ustępu, to odbywanie kary zostaje przerwane w chwili przesłania wniosku do sądu.

Jeżeli sąd postanowi w wyroku, że zwolniony na próbę musi ponownie zostać osadzony w więzieniu celem pełnego wykonania pozostałej kary, to Służba Więzienna może zdecydować się na nowe zwolnienie na próbę, pomimo że okresy minimalne określone w § 42 pierwszy ustęp, nie są spełnione, jeżeli chodzi o resztę kary.

Służba Więzienna może poprosić policję o zabranie i przywiezienie zwolnionego na próbę zgodnie z § 461 drugi ustęp norweskiego kodeksu postępowania karnego, jeżeli jest to niezbędne dla wykonania reakcji zgodnie z pierwszym ustępem.

Zmieniono ustawami z dnia 30 sierpnia 2002 nr. 67 (wejście w życie dnia 1 stycznia 2003 zgodnie z rezolucją z dnia 30 sierpnia 2002 nr. 938), 20 maja 2005 nr. 28 (wejście w życie dnia 1 stycznia 2006 zgodnie z rezolucją z dnia 21 grudnia 2005 nr. 1580), 17 grudnia 2010 nr. 85 (wejście w życie dnia 17 grudnia 2010 zgodnie z rezolucją z dnia 17 grudnia 2010 nr. 1668), 14 czerwca 2013 nr. 44, 19 czerwca 2015 nr. 65 (wejście w życie dnia 1 października 2015).

§ 45. *Nowy czyn karalny w okresie próbnym*

Jeżeli osoba zwolniona na próbę popełni nowy czyn karalny w okresie próbnym, to obowiązują postanowienia o zamianie wyroku skazującego na pracę społecznie użyteczną, zgodnie z norweską ustawą karną § 52 pierwszy ustęp litra b) odpowiednio. Jednakże jest wystarczające, że akt oskarżenia lub wnioski o wydanie wyroku zostaną wniesione w terminie do 6 miesięcy po upływie okresu próbnego.

Jeżeli osoba zwolniona na próbę jest podejrzana o popełnienie czynu karalnego, który może spowodować ponowne osadzenie w więzieniu celem odbycia reszty kary zgodnie z § 52 pierwszy ustęp litra b) norweskiej ustawy karnej, to odbywanie kary może zostać przerwane.

Zmieniono ustawami z dnia 20 maja 2005 nr. 28 (wejście w życie dnia 2006 zgodnie z 0 rezolucją z dnia 21 grudnia 2005 nr. 1580), 19 czerwca 2015 nr. 65 (wejście w życie dnia 1 października 2015).

Rozdział 4. Areszt i inne reakcje, kiedy jest to specjalnie postanowione w ustawie

§ 46. *Postanowienia ogólne*

Służba Więzienna nie może na mocy niniejszego rozdziału nałożyć na osadzonych innych ograniczeń wolności, niż to, co jest niezbędne dla zapewnienia spełnienia celu osadzenia w więzieniu, lub aby utrzymać spokój, porządek i bezpieczeństwo w więzieniu. Należy w miarę możliwości zapobiegać szkodliwym skutkom osadzenia w więzieniu.

Służba Więzienna musi nadać priorytet działaniom mającym na celu przeciwdziałanie negatywnym skutkom izolacji, zgodnie z § 186 drugi ustęp i § 186 a) norweskiego kodeksu postępowania karnego.

⁰ Zmieniono ustawą z dnia 28 czerwca 2002 nr. 55 (wejście w życie dnia 1 października 2002 zgodnie z rezolucją z dnia 28 czerwca 2002 nr. 647).

§ 47. *Umieszczenie osadzonych*

Służba Więzienna powinna umieszczać osadzonych w pobliżu ich miejsca zamieszkania kiedy jest to praktycznie możliwe. To samo dotyczy osób osadzonych w areszcie tymczasowym, chyba że wzgląd na śledztwo lub na obronę podejrzanego przemawia przeciwko temu.

Osoby osadzone w areszcie tymczasowym mogą być przeniesione do innego więzienia lub do aresztu policyjnego zgodnie z § 14. Przeniesienie do innego więzienia może również nastąpić w przypadku, kiedy uważa się to za niezbędne ze względu na śledztwo. Pierwszy ustęp drugie zdanie obowiązuje odpowiednio, tak dalece, jak to pasuje.

Osobom osadzonym w areszcie tymczasowym nie można bez ich zgody nakazać dzielenia celi z innymi osobami, chyba że względy zdrowotne lub lokalowe przemawiają za tym.

0 Zmieniono ustawą z dnia 29 czerwca 2007 nr. 83 (wejście w życie dnia 1 listopada 2007 zgodnie z rezolucją z dnia 12 października 2007 nr. 1138).

§ 48.(Zawieszono ustawą z dnia 28 czerwca 2002 nr. 55.)

§ 49. *Praca, nauka, program lub inne zajęcia*

Osadzeni mają prawo, tak dalece jak jest to praktycznie możliwe, do uczestniczenia w pracy, nauce, programie lub w innych zajęciach. Służba Więzienna nie może nakazać osadzonym w areszcie tymczasowym uczestniczenia w takich zajęciach. Można im jednak nakazać przyczynienie się do utrzymania niezbędnej czystości i do innych prac domowych w więzieniu.

§ 50. *Prawo do używania własnych pieniędzy*

Osadzeni w areszcie mają prawo korzystać z własnych pieniędzy, o ile jest to zgodne z wymogami zachowania spokoju, porządku i bezpieczeństwa w więzieniu. W przypadku uczestniczenia we wspólnych spotkaniach z innymi osadzonymi, prawo do używania własnych pieniędzy może zostać ograniczone.

§ 51. *Opieka zdrowotna*

Osadzeni w areszcie tymczasowym mają możliwość otrzymania wizyty lub leczenia ze strony swojego lekarza lub dentysty, jeżeli istnieją uzasadnione podstawy do tego. Przepisywanie leków musi odbywać się w porozumieniu z więzienną służbą zdrowia.

52. *Inne postanowienia*

Poza tym obowiązują postanowienia w niniejszej ustawie tak dalece, jak jest to zgodne z decyzjami o ograniczeniach lub izolacji, na mocy norweskiego kodeksu postępowania karnego §§ 186 i 186 a). §§ 12, 15, 16, 20, 33, 35, 36 i 41 do 45 ustawy nie obowiązują tutaj.

0 Zmieniono ustawami z dnia 28 czerwca 2002 nr. 55 (wejście w życie dnia 1 października 2002 zgodnie z rezolucją z dnia 28 czerwca 2002 nr. 647), 14 czerwca 2013 nr. 44, 22 kwietnia 2016 nr. 3 (wejście w życie dnia 22 kwietnia 2016 zgodnie z rezolucją z dnia 22 kwietnia 2016 nr. 407).

Rozdział 5. Skazanie na pracę społecznie użyteczną

§ 53. *Treść kary w formie pracy społecznie użytecznej*

Godziny pracy społecznie użytecznej, na które dana osoba została skazana zgodnie z § 49 pierwszy ustęp litra a) mogą obejmować

- a) Pracę społecznie użyteczną,
- b) Uczestniczenie w określonym programie, lub
- c) Inne zajęcia, nadające się do przeciwdziałania przestępczości.

Służba Więzienna ustala w każdym indywidualnym przypadku bliższą treść kary w formie pracy społecznie użytecznej, w ramach ustalonych przez sąd w wyroku. Jeżeli sąd ustalił warunki o tym, że skazany musi przestrzegać postanowień o miejscu zamieszkania, miejscu pobytu, pracy, nauki lub leczenia, to Służba Więzienna ustali bliższą treść tych postanowień. Służba Więzienna musi przywiązać szczególną wagę do zdolności skazanego do przezwyciężenia swojego przestępczego sposobu działania. Służba Więzienna powinna również przywiązać wagę do środków działania, które mogą wzmocnić zdolność skazanego do odbycia kary zgodnie z postanowieniami wydanymi na mocy niniejszej ustawy.

Służba Więzienna musi zmienić treść takiej kary, kiedy wydaje się to niezbędne ze względu na właściwe, pod względem bezpieczeństwa, odbycie kary społecznej. Służba Więzienna może zmienić treść tej kary, jeżeli warunki personalne tego wymagają.

⁰ Zmieniono ustawą z dnia 19 czerwca 2015 nr. 65 (wejście w życie dnia 1 października 2015).

§ 54. *Wymogi stawiane skazanemu*

Skazany musi odbyć karę zgodnie z bliższymi wskazówkami Służby Więziennej. Skazany musi

- a) Stawić się w ustalonym czasie i miejscu,
- b) Nie być pod wpływem środków odurzających ani znieczulających w chwili stawienia się,
- c) Podać informacje o swoim miejscu zamieszkania, źródłach utrzymania i innych okolicznościach mających znaczenie dla odbywania kary,
- d) Dotrzymać warunków ustalonych przez sąd zgodnie z § 50 norweskiej ustawy karnej, oraz
- e) Przebywać w kraju podczas odbywania kary, chyba że Służba Więzienna wyda zezwolenie na coś innego.

Skazany nie może wykazywać zachowania, które

- a) Zagroza bezpieczeństwu osób uczestniczących podczas odbywania przez niego kary, lub
- b) Oddziałuje na otoczenie w sposób szczególnie negatywny.

Skazany nie może popełnić nowego czynu karalnego przed upływem okresu odbywania kary.

⁰ Zmieniono ustawami z dnia 20 maja 2005 nr. 28 (wejście w życie dnia 1 stycznia 2006 zgodnie z rezolucją z dnia 21 grudnia 2005 nr. 1580), 19 czerwca 2015 nr. 65 (wejście w życie dnia 1 października 2015).

§ 55. *Zapobiegawczy zakaz używania środków odurzających lub znieczulających*

Jeżeli wydaje się to niezbędne dla przeciwdziałania nowemu czynowi karalnemu zagrażającemu życiu, zdrowiu lub wolności jakiejś osoby, to Służba Więzienna może w każdej chwili zabronić skazanemu używania środków odurzających lub znieczulających.

Służba Więzienna powinna znieść ten zakaz, kiedy nie jest on już konieczny.

§ 56. *Badania w związku z ustanowionymi wymogami lub zakazem używania środków odurzających lub znieczulających, w następstwie podejrzenia, że skazany stawia się będąc pod wpływem takich środków*

Jeżeli sąd ustanowił taki warunek, zgodnie z § 50 norweskiej ustawy karnej, lub Służba Więzienna zabroniła skazanemu na mocy § 55 lub § 58 pierwszy ustęp, używania środków odurzających lub znieczulających, to Służba Więzienna musi zbadać, czy taki warunek lub zakaz jest przestrzegany. Badanie może obejmować niezapowiedziane wizyty w domu. Kiedy ustanowiono zakaz używania środków odurzających lub znieczulających, to Służba Więzienna może nakazać skazanemu oddanie próby moczu, próby wydychanego powietrza lub próby krwi, lub współpracowania przy innym badaniu, które można przeprowadzić bez niebezpieczeństwa lub specjalnej przykrości. Próba krwi może być pobrana tylko przez personel medyczny.

Jeżeli istnieje podstawa do zakładania, że skazany stawia się będąc pod wpływem środków odurzających lub znieczulających, to Służba Więzienna musi jak najszybciej zbadać sytuację. Skazanemu można nakazać oddać próbę moczu, próbę wydychanego powietrza lub próbę krwi, lub współdziałać przy przeprowadzeniu innego badania, które można przeprowadzić bez niebezpieczeństwa lub specjalnej przykrości. Próba krwi może być pobrana tylko przez personel medyczny.

Działania będące częścią badania zgodnie z ustępem pierwszym lub drugim nie są odliczane od liczby godzin, na które dana osoba została skazana.

Zmieniono ustawami z dnia 20 maja 2005 nr. 28 (wejście w życie dnia 1 stycznia 2006) zgodnie z rezolucją z dnia 21 grudnia 2005 nr. 1580), 19 czerwca 2015 nr. 65 (wejście w życie dnia 1 października 2015).

§ 57. *Przerwanie odbywania kary*

Służba Więzienna może przerwać odbywanie kary, jeżeli stan zdrowia skazanego tego wymaga, lub jeżeli zachodzą szczególnie ważne przyczyny, którym nie można zaradzić w inny sposób. Jeżeli jest to niezbędne jest dla zapewnienia bezpiecznej przerwy w odbywaniu kary, Służba Więzienna może ustalić takie warunki dla przerwania kary, jak wspomniano w § 58 pierwszy ustęp.

§ 58. *Reakcja na naruszanie wydanych postanowień*

Jeżeli skazany z rozmysłem lub nieumyślnie narusza postanowienia wydane w, lub na mocy § 54 pierwszy lub drugi ustęp, albo § 55, to Służba Więzienna może nakazać skazanemu stawić się na rozmowę w celu zaostrzenia warunków odbywania kary. Podczas tej rozmowy skazany zostanie zaznajomiony w konsekwencjami powtarzających się naruszeń. Jeżeli wydaje się to niezbędne dla przeciwdziałania nowym naruszeniom, to Służba Więzienna może ustanowić wymogi, że skazany musi

a) Przestrzegać postanowień o miejscu pobytu,

- b) Zaniechać przebywania z określonymi osobami,
- c) Zaniechać używania środków odurzających lub znieczulających, lub
- d) Przestrzegać postanowień o obowiązku meldowania się u policji lub Służby Więziennej.

Jeżeli skazany po przeprowadzeniu przez Służbę Więzienną rozmowy zastrzegającej lub po ustanowieniu warunków zgodnie z ustępem pierwszym, ponownie naruszy wymogi lub warunki ustalone zgodnie z ustępem pierwszym litra a) do d), to władze więzienne na szczeblu regionalnym muszą wnieść sprawę do sądu z wnioskiem o wykonanie zastępczej kary więzienia w całości lub częściowo, na mocy § 52 pierwszy ustęp litra a) norweskiej ustawy karnej. Te same władze podejmują w takich przypadkach również decyzję o apelacji do Sądu II Instancji, wykonaniu kary zgodnie z § 455 kodeksu postępowania karnego i o odroczeniu wykonania kary na dłużej niż sześć miesięcy, zgodnie z § 459 kodeksu postępowania karnego.

Jeżeli skazany zaniecha stawienia się na rozmowę zastrzegającą zgodnie z pierwszym ustępem, to odbywanie kary może zostać przerwane. To samo obowiązuje, jeżeli po rozmowie zastrzegającej zwolniony na próbę ponownie złamie warunki. Jeżeli władze więzienne na szczeblu regionalnym wniosą sprawę do sądu na mocy drugiego ustępu, to odbywania kary zostaje przerwane w chwili przesłania wniosku do sądu.

Służba Więzienna może poprosić policję o zabranie i dostawienie skazanego zgodnie z § 461 kodeksu postępowania karnego, jeżeli jest to niezbędne dla przeprowadzenia reakcji zgodnie z ustępem pierwszym.

Zmieniono ustawami z dnia 30 sierpnia 2002 nr. 67 (wejście w życie dnia 1 stycznia 2003 zgodnie z rezolucją z dnia 30 sierpnia 2002 nr. 938), 20 maja 2005 nr. 28 (wejście w życie 0 dnia 1 stycznia 2006 zgodnie z rezolucją z dnia 21 grudnia 2005 nr. 1580), 13 kwietnia 2007 nr. 14, 14 czerwca 2013 nr. 44, 19 czerwca 2015 nr. 65 (wejście w życie dnia 1 października 2015).

§ 59. *Nowy czyn karalny*

Jeżeli skazany popełni nowy czyn karalny przed upływem okresu wykonywania kary, to prokuratura może wnieść sprawę do sądu z wnioskiem o całkowite lub częściowe wykonanie zastępczej kary więzienia, na mocy norweskiej ustawy karnej § 52 pierwszy ustęp litra b).

Jeżeli skazanym jest podejrzany o popełnienie czynu karalnego, który może spowodować litra b, to wykonywanie kary zostaje przerwane. Kiedy prokuratura postanowi wnieść sprawę do sądu, wykonywanie kary zostaje przerwane od chwili przesłania wniosku do sądu.

Zmieniono ustawami z dnia 20 maja 2005 nr. 28 (wejście w życie dnia 1 stycznia 2006 0 zgodnie z rezolucją z dnia 21 grudnia 2005 nr. 1580), 19 czerwca 2015 nr. 65 (wejście w życie dnia 1 października 2015).

§ 60. *Wejście w życie*

Król Norwegii postanowi, kiedy niniejsza ustawa ma wejść w życie.¹

Od tej samej daty norweska ustawa o systemie penitencjarnym z dnia 12 grudnia 1958 zostanie uchylona. Przepisy wydane na mocy norweskiej ustawy o systemie penitencjarnym i norweskiej ustawy karnej § 28 b i § 53 nr. 6 będą jednak nadal obowiązywać, o ile nie są one sprzeczne z niniejszą ustawą, do chwili, kiedy zostaną one uchylone lub zmienione przez Króla Norwegii.

¹ Od dnia 1 marca 2002 zgodnie z rezolucją z dnia 22 lutego 2002 nr. 181, za wyjątkiem § 10 (1) litra c).